Samlade

DIKTER och SÅNGER

av Lars Larsen

Första delen

Krööpilägt. 4 C 43, 20610 Åbo
lars.larsen@abo.fi
050-3023694

Sånger

O, Jesus, jeg lenges så såre

(mel: Jeg lenges mot hjemmet hist oppe)

O, Jesus, jeg lenges så såre,
jeg lenges mot himlen, mitt hjem.
Da du skall avtörre hver tåre,
da striden her nede er endt.

(1997)

Småbarnets sång

(mel. fra Kingdom Melodies)

Gud, du som ej kan rymmas i ord,
Du som uppfyller himmel, jord.
Kan jag väl tala om dig, Far?
Annat än som ett lite barn?
Kan väl en skapad människa som mig
Fatta nå´t så oändligt som dig?
Men på mitt ringa småbarnspråk
låter du mig få draga min stråk.

Fader, hur är din enhet dock stor!
Allt hos dig samlas kan i ett ord:
Kärlek, det är det ord från dig
Varvid du öppnat har för mig
Allt vad du är, och allt vad du har,
Förr jag ej fattade vad det var.
Men när jag såg en korsfäst man.
Då evighetens förlåt försvann.

Fader, hur ljuv din kärlekssång är!
Sjungen för mig i Storebror kär!
Kärleken lyser över mig.
Värmer min kalla själ för dig.
Mjukhet och sanning, värme och ljus
Sprider din kärlekssol i vart hus.
All jordisk skönhet bleknar här,
När jag får se hur skön, Gud, du är!

O, du min Gud, min älskade Gud,
All min beundran vinner du!
Därför jag stå för dig så stum,
Ord känns så usla i min mun.
Tidlösa evigheter blir ej
Nog till att lära allting om dig.
Du är så stor, oändligt stor!
Över dig jublar himmel och jord!

(høsten 2003)

De eviga armarna

(mel. tysk salme)

Högtlovad, högtlovad är du!
Du eviga, urtidens Gud!
De eviga armar här nere mig famnar,
Du är mig en tillflykt, o Gud!
(5 Mos. 33,27)

Som moder sitt ammande barn,
Du kan mig ej glömma, o Far!
Om hon kunde glömma, så glömmer du ej!
Så gränslöst älskar du mig!
(Jes. 49,15)

Du upphovet, skaparen är,
Därför är du alltid mig när.
Jag lever, jag rör mig, jag andas i dig.
Du alltid skall vara hos mig.

(Apg. 17, 28)

Högtlovad, högtlovad är du!
Du eviga, trofasta Gud!
Jag evigt får vila i armarna dina,
I evighet tillbedja dig.

(høsten 2002)

Farväl du gamle Adam

(mel. Farvel du brede strede)

Farväl du gamle Adam, jag vill ej mer dig se!
Du har mig gjort så mycket ont, jag orkar inte mer.
Gå till din plats, din rätta plats, som är på korsets träd.
Besegrad där du en gång blev, din dödsdom där du led.
(Rom. 6,6)

Farväl du gamle Adam, nu får jag vila ut.
Från all din plågas bittra eld jag vilar ut hos Gud.
Jag somnar in i Faderns famn från allt ditt bråk och larm.
Nu ser jag mig som död för dig, men blott för Herren varm.
(Rom. 6,11)

Farväl, du gamle Adam, jag bryr mig ej om dig.
Du har ju ej ändå den allra minsta rätt på mig.
På Golgata, där blev jag fri från allt ditt slaveri.
Nu tillhör jag min Frälsare, och är hos honom fri.

Farväl du gamle Adam, kom ej tillbaka mer.
Men kommer du på nytt igen, jag upp mot himlen ser:
Min Jesus vann, min Jesus vann, för evigt över dig!
Hos honom jag min räddning fann, du mer mig plågar ej.

(vintern 2003)

Guds vilja

(mel. av Ruben Schytt)

Låt mig Guds vilja besjunga få,
På hjärtats djupa strängar slå,
Om all dess skönhet stor
För var och en som tror!
Min själ förälskad uti den blev
Den dag dess inre väsen jag fick se.

Först var Guds vilja så tung för mig,
Den bara krävde, nåd fanns ej.
Jag aldrig godkänd blev,
Och jag fick aldrig fred!
Jag segnade under bördan ned,
Jag var förtappad! O, vad själen led!

Men så en dag lät en man mig se
En kulle, krönt med kors för tre,
Och där jag, mörk i håg
Guds viljas inre såg!
Jag såg vad viljan hans var för mig:
Att famna mig, och ta mig intill sig.

Alltsen' den dagen Guds vilja är
Min själs omättliga begär,
Jag längtar efter den!
O, mat från himmelen! (Joh. 4:35)
Guds vilja, du är för evigt min,
O, älskade, mig evigt till dig bind!

I vardagskampen, Guds vilja kär,
Att känna dig min längtan är.
O göm dig ej för mig!
Jag söker efter dig!
I alla livets detaljer små
Låt mig ditt väsens djuphet känna få!

Var dag jag uti Guds viljas ro,
Så ljuvt mig gömmer, trygga bo!
Jag aldrig mer vill ut,
Intill mitt liv är slut!
Din viljas armar, min Fader kär,
De lugnt och tryggt till himlens hem mig bär.

(sommaren 2003)

Himmelsängen

(egen melodi)

Jag har en säng i alltets famn,
så mjuk och varm.
Guds Vilja är den sängens namn,
Guds Viljas Barm.

Min hela tyngd jag vila får
På dess divan.
På starka pelare den står,
Guds frälsningsplan.

All världens oro, jäkt och fläng
Jag glömmer där.
När jag får vila i min säng
Jag tryggad är.

Var dag jag sova vill iden,
Som död förbli
För satan, köttet, syndens män.
De går förbi.

Men i den sängen drömmer jag

Om himmelen.
I fjärran värld jag går i lag
Med Frälsaren.

Farväl du larmets värld! Du mist
Din tjusning har.
Av barnets harmoni till sist
Ej spår fanns kvar.

Men harmonin jag en gång fann
I Viljans säng.
Min barndomstid på nytt upprann
På himlens äng.

Jag lutar mig så trött, förgrått
Mot Viljans bröst
Och hör det bankar för mig blott
Det skänker tröst.

Jag har en säng i alltets famn,
Så mjuk och varm.
Guds Vilja är den sängens namn,
Guds Viljas Barm.

(høsten 2003)

Min store förebedjare

(Mel. du evige klippe)

Min frälsare lever i förbön för mig,
Om dagen, om natten, var stund och var tid.
O, djup utav kärlek, Den Höga Majestät
Vill bedja för en sådan usling som mig.

Kör: Beder för mig, beder för mig
O, tänk att min Frälsare beder
för mig.

O, Herre, jag häpnar vid tanken därpå
Vem är jag, att du kan mig komma ihåg?
O, Herre jag är blott ett stoft inför dig,
Och ändå du beder outtröttligt för mig.

Så vill jag då fröjdas, o saliga hopp!
O, böner, som drager från synden mig opp!
O, kärlek som smälter själv hårdaste is,
Och får mig att sjunga min Älskades pris!»

När räddad till himlen jag kommer en gång,
Då skall jag uppstämma en ny tackesång
Till Jesus för alla de böner han bad,
Som räddade hem en så´n usling som jag.

(vintern 2003)

Smaken

O, Jesus, låt mitt hjärta få
En sådan smak av dig
Att dag och natt du vara må
Min själ omistelig.

Då blir min prövnings mörka grav
Till Sarons blomsterdal.
Då blir min ringa arbetsplats
Till himlens tempelsal.

Då har jag ej behov av mer
I tid och evighet.
Du är mitt allt, min räddningsman,
Som döden för mig led.

Då kan jag inte leva mer
En dag förutan dig.
Om hela världen stred emot
Min själ dig slipper ej.

(vintern 2003)

(første vers från en gammal dansk psalmvers av B.C.Lund, resten av Lars Larsen)

Guds vilje – min vilje

(salmemelodi)

Guds vilje – o, hvor skjönn den er!
Den stille, lunt og trygt meg bär!
Guds vilje er min fadersfavn,
I stormene min sikre havn.

Min vilje – o, hvor vond den er!
Den er en byrde, tung og svär!
Den gir meg aldrig hvile, fred,
Den trykker meg i döden ned.

Guds vilje er mitt hvilested,
Min hodepute med Guds fred.
Bekymring, uro finns ei der,
Guds vilje omsorg for meg bär.

Min vilje er et stormfullt hav,
Enn hit, enn dit, enn höy, enn lav.
Den pisker meg og plager meg,
Bekymring, uro jager meg.

Om jeg ei annet gjöre får
Enn male* ifra år till år.
Guds vilje dog min himmel er.
Jeg trenger intet annet her.

(sommaren 2003)

*Jeg var byggningsmaler ved dette tilfelle

Hjem

(egen melodi)

Hjem, fra dette fengsel
Gråter min sjel utav lengsel.
Hjem, hvor jeg får hvile
Ut fra all dissharmoni.

Hjem, hvor ikke lenger
Synder og feilgrep meg stenger.
Ei lengtende drömmer
Plager mitt arbeide mer.

Hjem, hvor jeg med alle
Fiender, venner får tale.
Ei trangsynthet, stivhet
Plager vår samtale mer.

Hjem, hvor jeg får läre
De ting som her var for sväre
Ei grubbelets dunkel
Plager mitt studium mer.

Snart, snart er du hjemme,
Hjemme ved målet der fremme.
Det rekker ei lenge.
Gråt ei så sårt da, min sjel.

(høsten 2002)

Lovsyng ham himmel, jord!

(Mel. Kom la oss prise Gud)

Nu la oss prise Gud!
Lovsang la bryte ut!
O, halleluja! Opphöy vår Gud!
Han vår Fader er,
Har oss kjär.

Kor: Lovsyng ham himmel, jord!
For Herren kun er stor!
Ingen er som han,
Pris hans navn!

Herren er underfull!
Jeg av jubel er full!
O, Halleluja! Han er mitt gull!
Alt i ham jeg har,
Gud, min Far!

Lov ham, hans englehär!
Lov ham, allting som er!
O, Halleluja! Gud har oss kjär!
For han har oss skapt,
Pris hans makt!

Fall for hans trone ned!
Opphöy ham, og tillbed!
O, halleluja, i evighet!
Se hvor stor han er!
Lov frambär!

(Sommeren 2003)

Du er min Gud

(egen melodi)

Du er min Gud, du er min lovsang til evig tid!
Du er min Gud, og du den samme forblir alltid.
Derfor min Gud, kan jeg ei slutte å love deg,
Synge om deg, synge om deg på all min vei!

Dödskyggens dal kan ikke stille min jubelsang.
Veien så smal, kan ikke kvele min harpes klang.
Enn ei et fall makter å slukke min lovsang, for:
Du er min Gud, du er min Gud, hvor jeg enn går!

I kroppens nöd, kan jeg ei slutte å love deg!
Selv uten bröd, kan jeg ei slutte å love deg!
Sykdom og död makter ei slukke min lovsang, for:
Du er min Gud! Du er mitt alt! Hvor jeg enn går!

(sommeren 2003)

Lovsangskor

(mel. fra Kingdom Melodies)

Min store Gud og Fader, jeg deg opphöye vil.
Uend´lig er ditt vesen, du er för alt blev til.
Begynnelsen og enden, mitt opphav det er du!
/: Du verdig er til evig tid min lovsang, o min Gud! :/

(Mel. Skriv deg, Jesus på mitt hjerte)

Äre väre deg, vår Gud
Du som var, som er og kommer!
O, min sjel vil rope ut!
Halleluja, du er konge!
Du den förste og den siste,
Du din makt skal aldrig miste!

(Mel. Julesang)

Hellig, hellig, hellig er Herren Gud allmektige!
Du som var og er og kommer, troner ifra evighet!
Stor er du, o Majestet, Herskeren i kjärlighet!
/: Fader, jeg vil tilbe deg, i deg jeg vil nedsenke meg. :/

(sommeren 2003)

Hand i hand skall vi vandra

(mel. Edelweiss)

Du, min Gud,
Jag, din brud
Vi tillsammans skall vandra
genom all evighet
hand i hand med varandra.
Dagen du bjöd mig din mjuka hand
har jag aldrig ångrat.
Du min Gud,
jag, din brud,
hand i hand skall vi vandra.

(vintern 2004)

Adam, var är du!

mel. av Mendelssohn-Bartholdy

(Läs 1 Mos. 3: 8-9, Höga Visan 3: 9 o.11, samt Luk.19: 28)

1. På den svala aftonskymningens rodnande valv,
bland doftande skyar av rosor och cypresser,
genom alltets trädgård vandrar en ljuvlig gestalt
med ögon som skimrar av häftig kärlekssorg.
"O, min Adam, du som var min allra närmaste vän!
O, var är du, sköna duva, jag är förälskad i dig än!
Kom hem igen!"
Mot den svala aftonskymningens rodnande sol
han breder ut händer som mörknat utav blod.

———

"O, min älskade var är du!
O, min älskade var är du!"

———

"O, människa, var är du, o, var är du, o, var är du!
Kära människosjäl, var är du, o, var är du, o, var är du!"

———

"O, Adam, var är du!
Adam, var är du!"

——

2. "O, du fångat har mitt hjärta, min syster, min brud,
med en enda blick har du fångat mig för evigt.
Så som Libanons parfymer så doftar din skrud,
och läpparna dina är sötmedrypande -
Men nu har du gått din väg, ej mer jag finner min vän.
O, var är du, sköna duva, jag är förälskad i dig än!
Kom hem igen!"
Mot den svala aftonskymningens rodnande sol
han breder ut händer som mörknat utav blod.

——

"O, min älskade var är du!
O, min älskade var är du!"

——

"O människa, var är du, o var är du, o var är du!
Kära människosjäl, var är du, o var är du, o var är du!"

——

"O, Adam, var är du!
Adam, var är du!"

——

3. "O, min Adam, varför älskar du inte mig mer
som då barna-anden i dina ögon glänste -
Varför bara denna pliktfyllda kvällsbön du ber
när jag ville dela,
när jag ville dela,
när jag ville dela med dig hela, hela livet,
med dig hela livet,
med dig hela livet,
när jag ville dela med dig - **allt - hela livet ut –**

(11. 9. 04)

Julsång

(egen melodi)

Minns du än det barnets evangelium
Bland de andra sagorna hos mor.
Minns du än det svåraste mysterium
Bland de andra gåtorna på jord.

Kör: Att din Gud i barnets lek och jollersång
Blir ditt fönster imot himmelen
Kallar dit tillbaka där du var en gång
För att du skall bli ett barn igen.

Minns du än din barndoms ljuva harmoni
Tryggheten i ödmjukhetens dal
Minns du än hur vaggande den melodi
var som sprang ur abbaropets tal:

Minns du än bland alla världens kloka ord
Sagan om din fattigaste bror
Som sig dolde för de vise på vår jord,
Sagan som du lärde utav mor:

Lekande dess böljor sveper över dig
Sången ifrån evighetens höjd
För att dra dig med ner till den mörka nejd
Där den högste visdom ligger böjd:

(16.11.04)

Krigarnas krig

(ord till en melodisnutt i Tchaikovskis
Romeo och Julia)

jag flyger
jag flyger
över seklernas djup –
på Skapandets duvmodervingar
efter irrande bloss
och rök

o, du krigarnas krig!
o, du dramernas drama!
jag sträcker ut min hand mot dig
och svär dig
upp genom skyarna
min vinges eviga trohet
hell er!
jag griper er hand,
ni eviga krigare!
fastän horisonten är öde
och djupet är svart

jag flyger
jag flyger
neråt på korsets akslar
uppåt på livets vetespira
neråt och uppåt
på Din rygg
o, böljande ström mot Solen
vi ser ej slutet
helgonarmé
men vi kan aldrig slita oss från vår Kropp
som vi svär evig trohet
i himmel
i helvete

vi flyger
vi flyger
över seklernas djup –
på Skapandets duvmodervingar

(7.12. 04.)

Gossen och tallen

(mel. en sång vi sjöng på lågstadiet)

När vårens tussilagor gifter bort sin sista mö,
viskar vinden kärlek över skog och äng och sjö.
Svanen lyfter sakta sin blick mot aftonhimlen:
”Tallens långa stortå gör bröllopsvin av snö.”

När vårens gamla tallar gifter bort sin sista brud,
går en ensam gosse där och suckar upp till Gud.
Tallen lyfter sakta sin blick mot aftonhimlen:
”Mor, kan jag få visa ett människobarn din skrud.”

”Då vårens unga tallar ges åt dem de älskar högst,
ger jag dig åt gossen som ett fönster mot min tröst.”
Tallen lyfter sakta sin blick mot aftonhimlen:
”Vårens vindar, viska min brudgum till mitt bröst.”

När vårens store Ande ger de kära åt varann,
sitter gossen på en gren och gråter mot dess stam.
Grenen vaggar sakta hans blick mot aftonhimlen.
Daggens första dropp räcker bröllopskronan fram.

(26.4 05)

På natthimlens säng

(egen melodi)

på natthimlens säng som av Intet vet
under stjärnornas filt
där ligger Du och jag
och föder varandra i evighet

vid natthimlens bröst, som av mjukhet grät
även stjärnor till mjölk
där ligger Du och jag
och ammar varandra i evighet

på natthimlens äng, som av blindhet ler
även solar till barn
där ligger Du och jag
och leker tillsammans i evighet

på natthimlens säng som av Intet vet
under stjärnåldrars filt
där ligger Du och jag
och lever varandra i evighet

(15.5.05)

När universum kastade sin slöja

(egen melodi)

/: När du, min älskade, blottade dig
var det som om hela universum
kastade sin slöja.:/

Och havet var dina läppars brunn.
skogen dina fladdrande lockar,
och ängarna var din lena hud,
rymdens natt dina ögons djup.

När du, min älskade, blottade dig
var det som om hela universum
kastade sin slöja

När du, min älskade, blottade dig

(28.5.05)

En Guds och en moders vaggvisa

(mel. en sång i Kingdom Melodies)

Sov lilla vän, sov vid mitt hjärta
glöm allting som idag har vållat smärta.
Sov som ett nattens daggsilverbarn
ömt kryper samman
på liljemamman.
Bäckens trötta månskenstrav
faller sakta till ro i Guds hav.

(27.8. 05)

min muskel, min mjuka barm
urskog, dallrande i min arm
där min vildgosse springer med vindarnas steg
på en mark som Befrielsen härdat så seg
som ett barns skelett
skälver mitt berg så lätt
av all vildgrön mjukhet som det prytt och klätt

två tavlor av stenigt bud
jag i fjället hör dova ljud
är det den Eld i vars livmodersflod
jag med kosmos från evighet lekt i
ömhet från skapande blod

(hösten 05)

Tack min medmänniska för att du finns till,
att du ser på mig som din bror.
Kanske anar vi bortom vårt grå vardagsdrill:
vi är närmare släkt än vi tror.

I vårt djupaste schakt där bor det ett barn,
en som inte om splittring vet.
Hon med andras barn leker som ett enda garn,
med sin fiendes i hemlighet.

När det regnar då gråter himlen av fröjd,
bara över att du finns till.
Moder Skogsmörker välver sig över dig böjd,
som en snäckmor med pärlan så lill.

(vintern 05)

Mörker är skogens mor,
natt är jordens famn.
/: Nu skall min lilla sol
Få vila i dess famn.:/

Mörker är granens säng,
natt är gräsets bo.
/:Ljuslill, du fann din bädd
i pappas (mammas) mörka ro.:/

Mörker är skogens mor,
natt är jordens famn.
/:Även för vilsna barn
Som inte vet sitt namn.:/

(hösten 04)

Du osnällistiska, åsnelistiga dåre av Gud
Som finns i var enda människas doldaste drömmars ljud,
Gör uppror mot allt detta vackra och heliga pseudoförtryck,
Dig samhället rider med många bekvämlighetsmorötters ryck.

(våren 06)

Min bottendörr

Vän som jag inte känner,
Jag känner dig väl ändå,
För bara jag inåt ränner,
Ner till min bottendörr,
Ser jag ditt namn därpå.

Vän som jag hemligen känner,
Som del av min egen kropp,
Titta, din själshuds ränder
Smeker sig sakta opp
Genom mitt väckta hopp

Var gång jag tårögd ser mot
Historiens horisont
Då uppgår ett litet solklot
Jag känner igen från förr:
Det är min bottendörr.

(våren 06)

Vet du vad jag tänker bli när jag blir stor

Vet du vad jag tänker bli när jag blir stor:
Jag skall bli som lille, lillebror.
Som kan se i himlens modersöga opp,
Och ge fallna stjärnan dess sista hopp.

Vet du vad jag tänker bli när jag blir stor:
Jag skall bli en liten, liten skogsviol.
Som ej plockas kan av några samhällsbor.
Jag vill va` ifred, under frihetens sol.

(sommaren 06)

Jag trodde jag visste vad kärlek var

Jag trodde jag visste vad kärlek var,
Jag trodde att eros färg var röd.
Så såg jag en dag en man på ett kors,
Och färgen blev så svart:
För marken öppnade sig under mig,
Jag föll ner i ett djupt, svart hål.
Jag faller ännu, evigt blind av ett ljus,
Och det enda som bär mig
Är en viskning av diktaren John Keats:
Det sanna är det sköna och det sköna är det sanna,
Det sanna är det sköna och det sköna är det sanna.

(Sommaren 06)

Är du gift med universum

Är du gift med universum,
Ett med varje människa du möter på din väg,
Då är det sekundärt om du har partner eller ej.

(sommaren 06)

Hövding Seattles klagosång över vite man

1. O vite man, o vite man,
   Man kan aldrig köpa röd mans land.
   O vite man, o vite man,
   Hur kan röd man äga alls sin Mor?

2. O vite man, o vite man,
   Man kan aldrig äga skogens doft.
   O vite man, o vite man,
   Som kan skända sina fäders stoft.

3. O vite man, o vite man,
   Man kan aldrig äga hundens hals,
   O vite man, o vite man,
   Som gör Store Anden till sin slav.

4. O vite man, o vite man,
   Man kan aldrig äga kvinnans kropp,

O vite man, o vite man,
Som kan se på kvinnan som ett ting.

5. O vite man, o vite man,
Ordet äga finns ej på vårt språk.
O vite man, o vite man,
Som kan tala ett så konstigt ord.

6. O vite man, o vite man,
Ack när skall du vakna ur din dröm,
O vite man, o vite man,
Denna långa, onda ägardröm.

O vite man, om inte nu,
så en gång tvingas du vakna ur din dröm,
när dina förfäder kallar dig tillbaka till din moder Jorden.
Då skall du vakna och se dig omkring – och se att du ingenting äger.
Att ägandet var en dröm.

(29.7.06)

Våga vara främling för varann

1. Du, känner du som jag
att ej ens din bästa vän har sett
det som till sist är du
bortom allting som alla dom andra är.
Du, då har kanske vi
sett det i varann som ej kan ses,
främlingen i varann,
detta i oss som ej nånsin mötas kan.

Kan vi bara vila i varandras främling,
och aldrig försöka förstå sig på den;
du, då har kanske vi
öppnat upp för detta i varann
som inte är oss själv
och som aldrig någon nånsin möta kan.

2. Du, känner du som jag
att vi går omkring och tror oss se
dom andra som dom är,
binder in dem i vårt trånga jag.
Du, ska vi ta ett steg
ut från vårt förstånds intolerans
som tror att kärleken

alltid är att möta, se och att förstå.

Kan vi bara vara i varandras främling
och låta den vara ifred för sig själv;
du, då har kanske vi
närmat oss så djupt intill varann
att vi ej fattar att
det kan vara närhet detta handlar om.

3. Du, känner du som jag,
att det finns en ökenväg i mig
som bara jag beträtt
och som ingen någonsin kan gå med mig.
Du, då kan kanske vi
lämna vår intoleranta tröst
och alla våra råd,
och allt vårt psykopatologiserande.

Kan vi bara vila i varandras öken,
och int alls försöka
att gå med varann;
du, då har kanske vi
fattat att vår ensamhet består
i att det inte finns
nån som vågar vara främlingar för oss.

(8.8.06)

1. Löven piskar mig i ansiktet,
spränger regnkraft på min bara överkropp,
jag skuttar vidare på den
av silverklara pölar fyllda skogsstigen:
och jag känner barndomen
födas i mitt inre när jag plaskar i,
och pölen doftar nyfödd skog,
den doftar mina inre barndomsskogar!

Refr: Ah! Jag känner styrkan i mina ben,
vad nakenhetens luft är ren
när jag virvlar genom skogen!
Ah! Den vilda doften av en nyvåt skog
erotiskt plaskar kring min bara fot:
skogen virvlar kring mitt ben.

2. Indianen kommer upp i mig,
upp kommer Tarzan och upp kommer Robin Hood,
och sagan skriver in mig på
de lövens skälvningar som sagor alltid skrivs på,
och jag känner skälvningen
och vet att livet bara föds i den,
att en gång skall maskrosen
genomspränga borgerlighetsbetongen!

(24.8.06)

En gång skall jag vinda min våg
och våga min vind,
och jag skall linda min kind
kring var våg, hög och låg,
och jag ska famna min tomhet
som mun famnar luft
och jag ska träda den tufft
genom kroppsnålens plaskande fullhet

då ska jag sy den atmosfär du andas in
och jag ska leva som en vind
som vågar de böljor du andas in.

(25.8.05)

Långt hellre jag önskar mig Djupets fred
än allting som denna världen kan ge.
Långt hellre ha djupet och ensam stå,
föraktad av folket långt hellre gå -

Än att vara kändis med yttre glans,
men en slav i ett system.
Vill hellre ha Djupet än världens krans,
och få livets diadem.

Långt hellre jag önskar en hjärtevän
än stå på estraden, för massorna känd

Långt hellre jag önskar att ensam gå,
men just därför allt djupare vänner få.

Långt hellre jag önskar ett fattigt bo
och lever var dag i djupets ro
än borgerlighetens förnämsta slott.
Långt hellre fri stressande arbetslott.

(27.8.06)

Stick inte huvet in i döden
:/: förrän döden stuckit ut det på din hemmaplan :/:

Stick inte snoppen in i slidan
:/: förrän livet stuckit ut den i ditt eget väsens hål:/:

Stick inte ögonen i boken
:/: förrän ditt eget väsens bok stuckit dina ögon ut:/:

(4.9.06)

Tre dödshormoner spänner
jag nu ut som tre små linor,
och kryper längs den första
in i famnen din!
Mitt väsens lilla granskott
plockar jag i bitar,
för att hitta dem
som strålar på din kind!

På en av dessa strålar
ska jag dingla genom döden,
den stråle som är längst
och går bortom dig.
Den lilla granskottsstråle
som brukar kallas livet,
och som lever
också när du lämnar mig.

(6.9.06)

Det sticker ut ett strå ur gamle Helges mustasch
som är kraftigare, längre än de andra.
Han vet det inte själv och därför blev han så glad
när hans fru en dag fick se det.
Och som den gamle, store violinist herr Helge var
låste han sin dammiga fiol upp,
tog upp stråken som han fått av sin morfars mormors far,
och spände strået ut med vänstra handen.

Refr.: Och han spelade på sin mustasch
så att gamle frun fick ont i öronen!
Och han dansade och jublade så glad,
nu hade han ju violinen med sig överallt!

(7.9.06)

Lille Rabbe, lille Rabbe
var en liten frälsefyr
som sku frälsa hela världen med sin kaviar.
Först och främst de vackra kvinnorna på gatan smög han fatt
och tryckte lite kaviar i deras hår.

Refr.: För med kaviar så smakar allting bättre må du tro,
Det var frälsefyren Rabbes paroll.
En skorpa torr kan frestas in i mun med kaviar
Och det kan hela världen likaså!

Lille Rabbe, lille Rabbe,
Kaviar var inte nog,
Lite andra frälsegrejor hade han också.
Med Jesustejp han fäste lite moseskägg på sig

Som han klippt i smyg av farfar när han sov!

Refr.: För med moseskägg så ser ju allting frälsigare ut,
Det var frälsefyren Rabbes paroll.
En guru frestar lärjungar till sig med moseskägg
Och frestar hela världen likaså!

Moseskägg ej heller räckte
Även hatthiss måste till
För att visa alla folk på gatan frälsehövlighet.
Så uppfann han en hiss till hatten sin, så att när han
Drog i ett snöre så for hatten automatiskt upp!

Refr: För med hatthis på gatan hövla kan man ju på varenda en!
Det var frälsefyren Rabbes paroll.
Lyfter man på hatten frestar hövligheten folk till sig
Och frestar hela världen likaså!
Fresta – frälse – fresta – frälse – fresta på!
Reklamesta – reklamälse – reklapå!

(12.9.06)

Meningslöshetens vaggsång

/: Så har allt sjunkit ner,
allt har sjunkit ner,
ach min kropp har blivit säng för allting. :/
Bara några rökbloss från meningens pipa
leker ännu kockhatt på en spindel.
Så har allt sjunkit ner,
allt har sjunkit ner mot jorden –
bara luften står kvar,
samlar sina tankar för att sakta porla ner mot strupen.

Livets mening rinner mot ordlöshetens källa.

En kattuggla krämtar, tar ett kraftigt tag med vingen
om sin strupes sträng
och släpper den i nattlig klagan;
hoaropet ut – och nu stiger det åter
ett rökbloss från meningens pipa.
Och sen sjunker det ner,
hoaropet,
ner mot jorden,
kryper sakta, sakta ner,
trycker ömt sin vita kind mot min.
Jag lyfter hoaropet upp på axeln,
och sedan går jag själv ner mot jordens vagga,
/: och så lyfter jag på hjärtat,
stiger ner i kroppen,
och min kropp har blivit säng för hela världen.:/

Livets mening rinner mot ordlöshetens källa.
(24.9.06)

-Åh!
Mamma!
Varför kan man aldrig leka med överlevnadstraumatiker?
-Lasse dom har inte tid att vara barn.
-Varför då?
-Jo, för dom har tid till så mycket annat.
-Vad då?
-Jo, som att tjäna pengar, köpa prylar, ha det fint och flott – och ja, bara hålla på med allt för mycket.
-Åh!
Mamma!
Att dom orkar hålla på så där....

-Åh!
Mamma!
Varför har dom aldrig tid med mig,
måst dom alltid hålla på så där?
-Nej, det måst dom ofta inte, fast dom tror det.
-Varför det?
-Jo, för dom är så lydiga mot staten.
-Hur så?
-Jo, för att staten lever på deras överlevnadstrauma,
och utan det skulle staten helt kollapsa.
-Åh!
Mamma!
Att dom orkar överleva hela tiden....

-Men
Mamma?
Mitt barn var alltid glad och nöjd
med skogens alla leksaker fina
men Bosse han har rummet fullt med konstigheter
har han månne leksakstrauma?
-Kanske det.
-Mamma, är det det dom vuxna också har?
-Ja, troligen måste dom jobba så,
för att leta efter det dom aldrig fick.
-Vad då?
-Kärlekens öga att vila i,
och få tid och ro att vara hos sig själv.
Trygghetens ro för sin fantasi,
till att skapa sina leksaket själv.
-Men
Mamma?

(27.9.06)

Det rinner en flod, Tittalullu,
Tittalussu viöliulull
det rinner en flod, Tittalullu
och av stjärnor är floden full.

Det rinner en skog, Tittalullu
Tittalussu viöliulull
Det rinner en skog, Tittalullu
och av sagor är skogen full.

Det rinner ett spädbarn, Tittalull
Det är jag, Tittalussu själv.
Det gråter en flod och det gråter en älv
Mot sagornas moders viulull.

(6.10.06)

Mitt hjärtas droppe
mitt hjärtas lilla salta droppe
som sjungit för mig i så många år.

(9.10.06)

Det var en gång en skog
som skogade envar
det var som skogens skogagång
enade envar som skog

(13.10.06)

Nu växer vårt Stockholm
ut över skogen,
skog efter skog, farväl!
Men en gång skall skogen sakta
växa Stockholm ner.

Nu larmar en bilväg
ut över sovrum,
integritet, farväl!
Men en gång skall vildmarkens vagga
vyssja bilväg ner.

Nu växer reklamen
ut över ögat,
blick efter blick, farväl!
En gång skall trädet anspråkslöst växa
trädreklamen ner.

Du tror väl inte
att vår Titanic
seglar i evighet?
Trösta dig, människa, en gång skall havet,
lugna Stockholm ner.

(13.10.06)

Jag brast i vårligt fröjdeskratt
och himlen brast i guldblå spratt,
och snövärld brast i skog och jord,
och bergen brast i regnbrun flod.

Jag brast i vårlig ångestgråt
och himlen brast i gråhet våt,
ty snövärld brast i Stockholms stad;
det vita brast, och såret kvad.

Det brister stundom hjärteblad.
En vår brast åter ut i stad.
Om skogen än mig jubla lät.
I revans mitt jag stod och grät.

(24.10.06)

Jag tog min ryggsäck,
min sovsäck,
gitarren,
reste på luffen till främmande land.
Främlandet öppnar min ryggsäck,
jag ser ner,
chockad jag vänder mitt ansikte bort.
Där ligger
ett gråtande barn.

Jag tog mitt papper,
min penna,
min laptop,
skrev ner och sände till Bonniers förlag.
Bonniers visar mitt papper,
jag läser,
chockad jag vänder mitt ansikte bort.
Där ligger
ett gråtande barn.

Jag tog min kvinna,
två bröst
och en mjuk hand,
smekte och lekte mot drömmarnas land.
Drömlandet öppnar min kvinna,
jag ser ner,
chockad jag vänder mitt ansikte bort.
Där ligger
ett gråtande barn.

Jag tog ett kosmos,
galaxer,
en stjärna,
reste på luffen till Gud Faders land.
Gud Fader öppnar upp kosmos,
jag ser ner,
chockad jag vänder mitt ansikte bort.
Där ligger
ett gråtande barn..

(29.10.06)

De två fiolerna

stråken spelar på lillebrors
gaffelfiol underbord
språken kelar på fars och mors
hjärnbarksfiol överbord

jorden kurrar på lillebrors
gaffelfiol underbord
orden surrar på fars och mors
samtalsfiol överbord

orden djurar på lillebrors
gaffelfiol underbord
jorden skurar på fars och mors
tankefiol överbord

borsten larvar på lillebrors
gaffelfiol underbord
måsten karvar på fars och mors
yrkesfiol överbord

yrket pappar på lillebrors
gaffelfiol underbord
fyrket klappar på fars och mors
stressfiol överbord

pengar papprar på lillebrors
gaffelfiol underbord
sängar klapprar på fars och mors
sexlivsfiol överbord

jord mammar ner på lillebrors
gaffel i diskhons vatten
ord dammar ner på fars och mors
tunga tystnad i natten

(31.10.06)

Dikter

Jeg så en sjel

Jeg så en sjel, så brennende og varm.
Hans blikk var vendt bort fra jordens brus og larm.
Tross att han var en stridsman i Guds här.
Menneskefrykt blev fallet hanses her.

(1997)

O, hvor herlig det skall blive

O, hvor herlig det skall blive
når de hellige når frem,
seirende fra nådetiden
livets krone venter dem.

(1997)

I stillhet hos min Far

I stillhet hos min Far jag trives,
uti hans famn.
Ty livets mening där mig gives
en evig hamn.

(hösten 2003)

O, helga Skönhet

O, helga Skönhet, som uti Dig rymmer
All skönhet jag i denna världen fann.
Fastän ett jordiskt skal Din skönhet skymmer
Du min hängivenhet för evigt vann.

(hösten 2003)

Flamman

O, du flamma från Guds sköte,
Himlens helga erotik,
Kommer inte snart det möte
För vars skull du bor i mig?
Se, jag längtat länge har,
Men det kommer inget svar.

O, du låga från Guds hjärta,
Romantikens soluppgång,
O, hur länge jag med smärta
Väntat på din morgonsång!
O, var är det anlete
Där din gryning jag kan se!

Uti själens nattetimma
Kan på himlens valv jag se
Romantikens stjärnor glimma
Och så sött imot mig le:
»Snart den morgonsol uppgår,
Som din själ att brinna får.»

Dessa stjärnor är de många
Hvilkas skönhet själen rör.
Dock så dunkla, och hur långa
avstånd ligger mig framför.
Ingen kom mig verkligt när,
Ingen blev mig verkligt kär.

O, du helga himmelflamma,
Dessa stjärnors värme, ljus;
Skall ej snart en stjärna komma
Nära intill själens hus?
Stjärnorna är kalla där,
Avståndet för stort det är.

»O, mitt barn, från mig utgången,
Som tillbaka sträcker dig.
Skulle jag den hålla fången,
Flamman som du fick av mig?
Skulle jag den släcka ut,
Så den får ett evigt slut?

Barnet mitt, jag gav i detta
Dig utav min egen själ,
Att i romantikens hetta,
Erotikens ljuva spel,
Du min kärleks starka famn
Djupare utforska kan.

Skall då jag, din längtans moder
Själv ej tillfredställa den?
Skall då jag, din längtans broder
Själv ej frigöra sin vän?

Och ge stjärnor åt varann
För att brinna samma brand.

Men min son, intill den timma
Då din stjärna kommer när;
Lek ej med den spröda flamma
Som du i ditt hjärta bär.
Låt ej elden brinna för
Andra än din längtans mö.

Vårda om den branden skära
Att den ej må skada dig
I en brand för andra kära,
Som du inte fick av mig.
Fostra den som tjänsteman,
Den som herre blir tyrann.

Låt, min son, ej sorgen råda,
Intet jag dig gett som ej
Sin uppfyllelse får skåda,
Om ej där, så här hos mig.
Intet verk av mig förgår,
Men en gång förklarat står.»

(vintern 2004

Skönheten

Skönheten.
Varifrån kommer den?
Jag i förundran rosens blad betraktar.
Skaparen?
Vem har uppfunnit den?

(Vintern 2004)

Finns det nåt skönare

När jag all jordens skönhet ser,
hur liljan sig klär,
solen som ler.
Då har jag lust att fråga er:
Finns det nåt skönare mer?

När jag min flickas anletsdrag
skådar en dag
då frågar jag:
Kan väl min älskade Herres drag
vara av skönare slag?

(vintern 2004)

Rökelsen

En rökelse stiger mot kvällssolen röd,
En kärlekens doft ifrån empatiglöd.
En överstepräst framför altaret ber,
Och gråtande över Jerusalem ser.

Jerusalem! O, om du kände din tid!
Och uppsökte det som kan tjäna din frid!
Men nu är det dolt för din trånande blick,
Du tog ej tillvara den tiden du fick. (Luk. 19:42-
44)

En rökelse stiger mot kvällsolen röd,
En kärlekens doft ifrån empatiglöd.
Otaliga rökbloss jag upptäcker där.
En överstepräst folkets böner frambär.

Så länge han stått där vid altaret har.
Om dagen, om natten, han står bara kvar.
I seklernas gång över staden det ljöd:
»Se räddningen din är i altarets glöd!»

En doft denna rökelse lugnt sprider där,
Som vårliljors sprudlande vårdoft den är.
Och genom Jerusalemsgatorna mång´,
Den stilla sig sprider med vårfågelsång.

En värme från altarets glöd väller ut.
Jerusalems vinter den snart ser sitt slut.
Och barnen med fröjd skådar videgrens knopp
Och skaror på gatan i sång stämmer opp.

En rökelse stiger mot morgonsol röd,
En kärlekens doft ifrån empatiglöd.
En överstepräst framför altaret ber,
Och leende över Jerusalem ser.

(høsten 2003)

Morsdagsdikt

Til gjenskinn av Guds vesen
Ble mennesket skapt av Gud.
I alt ham lik å väre,
Det var vår skapers bud.

Ja i sin skapers bilde
Ble mann og kvinne skapt.
Men akk det skönne bilde,
Det gikk i fallet tapt.

Dog ble det ei helt borte,
Dog ble igjen en rest.
I moderkjärligheten
Den syns meg stråle mest.

Se på en jordisk moder
Med barnet på sin arm
Se om du ei oppdager
Ett gjenskinn av Guds barm.

Som moren for å redde
Sitt barn fra dödens garn
Selv gjerne går i döden,
Hun elsker så sitt barn,

Slik gjorde Gud, vår Moder,
På Golgata en gang
For sine barn å redde
I Sönnen der han hang.

(till mor på morsdagen 2003)

Tunnetko Jumalan henkäystä

Tunnetko Jumalan henkäystä
Koivujen vienossa tuulessa?
Niin lämpimänä, niin hellänä,
Tahtoen kuivattaa kyyneltes´.

Kuuletko Jumalan soittoa
Luonnonharpuilla lintujen?
Niin iloisena, niin murheetta,
Tahtoen lieventää tuskasi.

Näetkö Jumalan hymyä
Auringon kauniissa paisteessa?
Niin täynnä rakkauden lohtua
Ja se ei koskaan voi katoa

(dikt til Jokke Kempas sommeren 2004)

Förkrosselse

I

Jag satt en gång
i mitt lilla rum.
Med leksaker,
mina gamla, kära
leksaker.
Jag byggde ett legotorn
av legoklossar.
Jag såg på det,
och log.
Min lilla legovärld.
Bara min.
Jag såg upp i taket.
Där hängde min lampa.
Och jag tänkte:
Jag skulle vilja klättra uppför tornet
och ta tag i lampan

II

Jag satt en gång,
i mitt lilla rum
Och tittade upp,
genom fönstret.
Och jag kände mig så
underlig.
Jag satt i ett nytt rum.
Jag såg upp i taket.
Där hängde en stor lampa,
Jag såg efter mina leksaker.
Gamla, kära
leksaker ...
Hej Vintergatans legotrupper.
Har ni sitt mina legoklossar.
Jag kan inte,
kan inte,
kan inte bygga
legotorn.
Och jag viskade:
Oändlighet ...
Du har förkrossat mig -
(vintern 2004)

Vänskap

Adam!
Varför kan vi inte vara bröder,
inte som bröder,
Men bröder.
Varför alltid ded där prydliga frasen
på gyllene läppar,
som om det var,
det som icke är.

Jag vill inte spela kristen!
Låt mig hellre dö
än att gå omkring
och vara
det jag icke är.
Adam! Kan vi inte sluta leken!
Och säga
att det icke är.
Ty jag håller på att dräpas
av overkligetens fantasi,

eller av törst efter det som är –

Adam!
Varför kan vi inte vara
av samma kött och blod;
lemmar på mänsklighetens stora kropp -
Varför går vi här och leker
att vi tror det.
Men vi känner ej den gemensamma nerven,
blodet stömma mellan oss.
Ty vi känner varann
som vore jag främmande blod,
och främmande kött –
ej mänsklighetens enda, högborna kött.

Adam!
Kom till baka till mig!
Till den tid då vi var ett med universet,
för små att veta skillnad mellan jag och du –
Kan vi inte växa tillbaka,
för att växa in i varann,
för att kunna bli syskon igen,
och växa upp igen
för att aldrig mera skiljas.

(sommaren 2004)

Kärlekens väntan

Jag ville älska,
men jag fick inte älska dig.
Du hade inte tid att låta dig älskas
av en futtig en som mig,
som icke ingick i din värld.
Så jag sitter bara här
och väntar.
Värld! När får jag lov att älska dig!

(sommaren 2004)

Barnet och geniet

Jag färdas ofta i de lärdas länder,
Och själaträdgårdarna genomvandrar.
Jag tjusas ofta av de ljuva parker,
Av furstliga fontäner och av fruktträd,
Oförlikneliga i sin skönhet.
Ett syn kan dock ej liknas vid de andra.
När jag det ser jag stannar upp på färden,
Och lyfter hatten uti djup beundran.
Jag kan ej annat, ty det är så fagert.
Ett par jag ser där hand i hand spatsera,
Och stannar upp, omfamnar ömt varandra.
Vem är de två där mellan rosenbuskar?
Jag närmre går, upptäcker då förundrar;
Det är barnet och geniet.

Jag der uti de skära drag hos barnet
All vårens renhet, ljuvhet, friskhet tecknad,
Och sprudlande av livslust, skaparglädje,
Dess blick som morgonsolens rodnad glöder.
På barnets hy ej minsta spår jag finner
Av denna världens oro och bekymmer.
Av harmoni dess hela väsen strålar,
Av en enfald som ej konsten kan att tvivla.

Geniet står där med professorsbrillor
På spetsen av en liten spetsig näsa.
Hans skarpa blick den synes genomtränga
Den doldaste atom uti sin blickpunkt
Jag ser honom på forskarfärder vandra
Uti sin trädgårds rika flora, fauna,
För vård, plantering, experimentering
Med vetgirig naturforskares hunger.

Så lever dessa två så glatt tillsammans.
Den ena forskar, barnet sjunger, leker.
Där badar allt i harmoni så ljuvlig
Och solen den så skönt på himlen värmer.

När jag i andra trädgårdsländer vandrar,
Ett syn mig ofta djupt förtvivlad gör.
Geniet står intill ett träd fastbunden,
Och barnet leker, skrattar rakt bredvid
Uti en trädgård, mera likt en djungel,
Där allt är vildväxt utan trädgårdsskötsel,
Där ogräs i den ljuva lek sig blandar,
Som alltid lekts av blommorna och träden.

O, barn! Jag ropa vill av sorg, förtvivlan.
O, ser du ej hur där geniet lider!
Hur trädgården är vildväxt utan skötsel!
Hur ingenting utvecklas kan och mognas!

»O, stör mig ej», så hör jag barnet ropa.
»Ty jag vill vara fri och glad och leka.

En gång jag band geniet invid trädet,
Min lek han störde med sitt kalla huvud,
Sin skarpa blick som ville allt utforska,
Sin hårda hand som ville allting röja.
Då blev jag rädd och band honom vid trädet.»

Mitt sorgligaste syn i trädgårdsvärlden,
Det är när jag de lärdas land beträder,
Och ser en stor och furstlig trädgård,
Där ordningen och skötseln är den bästa,
Och symmetrin på millimetern stämmer,
Där var atom med mikroskop utforskad
Och varje art ifrån all världen samlad
En var besökare slik imponerar
Att dessa är på väg att tappa andan,
Allt medan Herr Geni omkring stoltserar,
Men *en* är borta, o, en art är borta!
O, en atom ej ännu är utforskad!
Den enes frånvaro, hur starkt den lyser,
Men ingen tycks den arten efterfråga.
Se, barnet till en gammal ek står bunden,
Med munnen fast tillsluten med en tejpbit.
Dess huvud dystert hänger över bröstet,
Och nerför bleka kinden tåren trillar.
I trådgården är det kyligt som på hösten,
Och solen gömmer sig bak mulen himmel,
Och fåglar hörs ej kvittra vårens sånger,
Blott konstgjort ljus och värme ifrån lyktor
Försöker matt ersätta solens ljuvhet,
Påminner om en vår som en gång varit.

Var är geniet! O, låt mig få ropa!
Min själ av sorg, förtvivlan snart vill brista.

Geni! Vad har du gjort med stackars barnet!
O, ser du ej det lider där vid eken!
O, ser du ej att med dess lek försvunnit
All vårens friska, ursprungliga skönhet!
Blott konstgjort är det skratt du vill framkalla,
Blott konstgjord är den lek du nu vill leka,
Ersätta kan ej barnets rena glädje.

»Min vän», geniet leende då svarar:
»Vi mänsklighetens barndomstid har lämnat,
nu vetenskapens tidsålder upprunnit,
med vetenskapen intet mer kan tävla.»

När jag till min egen trädgård återvänder
Ifrån min resa i den vida världen,
Då vill jag taga barnet uti famnen,
Och ropa till min Fader uti höjden:
»O, låt oss aldrig, aldrig nånsin skiljas!
Men låt oss varje dag tillsammans vandra.
Låt barnets ljuva skratt mig alltid tjusa,
Och låt mig till dess trivsel alltid vårda
Och utveckla var dag vår lilla trädgård
Med forsking och experimentplantering.
O, låt ett äktenskapligt band oss binda
Till ett, ej mera två, men ett för livet.
Må enhetsharmonin oss sammansmälta
Så vi utan varandra ej kan leva,
Men vandrar hand i hand igenom livet,
Vi två tillsammans, barnet och geniet.

(Vintern 2004)

Aurora

Aurora!
O mountain peaks!
O morning sun!
You and I,
We are forever
Together bound.

How lovely is
Your whispering voice
In sough of woods
In song of birds!
I hear you sing
A song of love
From rising sun.

Aurora!
Your feelings all
My feelings are.
Your heart
It beats forever
Against my heart.

If I could embrace
Your sweeping shapes!
And answer your
Romantic kiss
From tender lips
Of rising sun
And blowing wind.

Aurora!
Your harmony's
My harmony.
Your breast
It is forever
The rest for me.

Your breath of wind
Against my cheek
So soft and sweet
Caresses me,
Drying the tears
I sometimes weep
In longing deep.

Aurora!
I never need
Another wife!
Your life
It is forever
My only life.......

(våren 2004)

The heart of the universe

The heart of the universe -
two bodies sink into each other,
and loose themselves.
Two souls sink into each other,
And loose themselves.
And there is a spark,
there is a focus –
the heart of the universe.

The heart of the universe-
it looses itself to live,
and lives, itself to loose,
and stretches its sensitive veins
behind the loss,
and cannot die.

The heart of the universe -
it looses itself
but not in the emptiness:
a spark fills the death,
a spark of eternity,
a spark of creation.
A third one,
where the two are one-

The heart of the universe –
Not the sun, nor the earth.
Emptiness.
A spark is lighted
in a magnetic area.
An electricity
no one can utilise,
no one can catch,
no one can reign,
no one control-
Deep is calling unto deep:
Bottomless!
O timeless!
Instant of eternity!
O focus -
O heart of the universe!

(våren 2004)

Morning song

Now I meet you again
In your beautiful morning.
Now you meet me again
With your beautiful smile.
You have risen me up
With those orange red hands of your
sunrise,
And I take them and rise
Together with you.
From the darkness of night.

My beloved, again
You have something to tell me.
There's some news from your heart
I heard never before.
Some new feelings from you,
They are meeting me every
morning,
And I also will tell
What you never have heard:
That I love you today.

(våren 2004)

Jag drömmer

1

Jag simmar i helig guddomssubstans,
men vet det ej -

Två spröda andens känselspröt hänger
Stupade över min pannas
slagfält;

Blodstänkta törnrosor –
Vem har förgiftat er
med det gamla
adamsäpplet.

Narcisser i vinternatt,
vakna!
Jag står inte längre ut
med detta sömngående
luffarliv,
bultande förtvivlat

på verklighetens mässingportar –

Öppna, ni Jerusalems portvaktar!
Ty jag står här omsluten
av ett livspyrande eldhav
av alla älskares sammanlagda
älskog,
men mina antenner
är fjättrade
till en kall och öde ö –

Älskog –
Skog av älvar!
Varför gick jag vilse i din dans –

2

Vart milligram av luft jag förtär
är späckad av en okänd varelses
späda själsliv.
Jag andas i hans medvetande,
dricker hans hjärtesaft.

Hans underligt smekande
andedräkt
är det där hemlighetsfulla
i varje syremolekyl
som ger blodet dess andande
röda liv –

Och likväl
likväl
likväl

vandrar jag drömmande
i Sarxios hägrande skymningsland –

O evighetsfängelse!
Jag går här ännu och snickrar dina väggar,
snickrar mig själv.

Ögonbindel –
Jag sitter här ännu och väver ditt tyg
Väver min egen varelses
spindelnätsfängelse av
egofibrer.

Jag ropar och väver,
väver och ropar,
ropar, ropar.
Väver min mänsklighetstrasa
ännu litet högre upp.
Viftar över folkmyllrets oceaniska
ödemarker.

Jag hör vindarna sucka
en sakta viskande röst
i fjärran skymningen:

”Marken täcks av blommor,
sångens tid är inne,
turturduvan hörs i vårt land.
Fikonträdet får kart,
vinstocken går i doftande blom.

Kom, min älskade,
min vackra flicka, kom ut (Höga visan 2:12-13)

Kom ut ur din verklighet
in i min verklighet”

Verklighet – vad är det –

Jag ser honom ej,
ser bara fotspår med levrat blod –

(18. 9. 04)

Jag orkar inte mer

Jag kastar min penna i havet –
Evigt skapande Vågor!
Drunkna den, upplös dess bläck,
skriv det på framtidens stränder.

Jag kastar mitt papper i elden –
Evigt skapande Lågor!
Bränn det bort, upplös dess stoft,
lyft det till eterns länder.

———

Om inte vetekornet faller i jorden.......

(3.10.04)

Jag tror

Text: Matt. 9:1-8

”Dina synder är dig förlåtna –”
”Hädelse! Bara Gud kan dem förlåta!”
Rabbi Jojariv är ursinnig,
pekar på bokrullen i sin hand,
glor mörkt på snickar-rackarn.

Sedan går han hemåt på Kafarnaumsgatan
barnatrygg på sin tro,
– för han tror ju
på sitt gamla
testamente.

”Så lyder det heliga evangeliet – ”
Jag slår ihop boken och suckar stilla:
”Jag tror, Herre. Jag tror”,
pekar på boken i min hand,
min strålande blick sveper över folket.

Sedan går jag hemåt på biskopsgatan,
barnatrygg på min tro –

En lekande Puls i lönnlövet
börjar vart steg jag tar –
Ett förlåtande Anlete bär mig
i emotkommande människobröst
som pekfingret bär sin nagel –

Men jag märker det inte

– för jag tror ju
på mitt nya
testamente.”
(20.10.04)

En roman

Jag ville bli en roman
Skriven på Ditt hjärta.
Jag ville låta dig viska den för mig
Varje kväll.
Så att den skulle bli köksbordet.
Och diskbänken
Och aldrig ta slut.

(26.10.04)

En dröm

Varför är det så stilla mellan oss –
Varför händer det ingenting.
Varför kan andra älskare
hitta på så mycket med varann –
Men vi kan inte.
För vår kärlek är inte verklig.
Bara en dröm.

Varför kan vi aldrig skoja med varann.

Varför sitter jag ensam vid köksbordet
och äter min biff.
För du är inte intresserad av mat.
Bara religiöst högprat.

Varför sitter jag ensam och gnagar
på ben av Tillich och Barth.
För du är inte intresserad av vetenskap.
Bara av blindbocks bibelskap.

Varför är du inte intresserad
av nästan någonting jag gör?
Varför är det så få hobbyn vi kan dela?

För att du bara är en dröm.
Vi passar inte ihop.
Förbannade fantasigud.
Jag tror jag måste söka en annan gud.

(26.10.04)

”Lyss, lyss, lyss:
En kärlekssymfoni –
O. låt dig dåras,
o, låt dig såras,
Fast’ kudden tåras.
Kyss, kyss, kyss
den Eros vassa pil,
Ty se,
det våras ...”

(hösten 2004)

Syndabekännelse

O, MÄNNISKA! JAHWE!
Jag är Guden!
Guden jag snickrade mig själv –

Jag klistrade den på eterns hölje
med Feuerbachs hån i nacken.
Jag ropade ”Ära! Pris dig följe!
Och böjde mig ner till backen.

O, MÄNNISKA! JAHWE!
Jag är Guden!
Du är människan,
som tvättar blodspår
efter Majestätets vandring
över släktenas själalandskap.
Jag är Guden.

(Hösten 2004)

Guds tangentbord

Smärtsam är dock vår kärleks stig,
o, du min själs förtrogna,
genom köttet och andens krig
skall din ödmjukhet mogna
Ty min sång kan ej till dig gå
fritt om din portvaktsspegel
dina tankar för evigt må
bli tangentbord och lägel.

(Januari 2004)

och jag skall måla himlen blå med sot

valven öppnar sig
atomerna klär av sig
din spröda nakenhet är oemotståndlig!
musikens toner skalas
för den nya sångens grytor
havsspegelns silver stönar i eldens kåthet
där vinden gungar gungbräde med döden

fjäll!
blygdes du inte mer för dina bröst
svaghetens kraftfält
med topparna borrande
hål i evighetens pansar
din doft är fradgande som krutets
självförintande friarrop
ropa ej förbi mig
för du är droppen
dödens elkabel
paradoxalitetens spänning till

Ande-dynamiten

Och jag skall måla himlen blå med sot
jag skall måla fram min nakenhet
så den kan krypa in under din hud

för den kommer!
den kommer, den fruktade
efterlängtade
svaga styrka
dödens liv
skall stöna
blixtens stön!

och vi skall somna

(7.2.05)

dina virvlars hav

GUD
när du klättrade ner på tonernas bräckliga stickor
dansade du med luftens vågor
dök du i kapp med vindens söner
lekte du med mitt hår
surfade du på dess skummande kam
skallade ditt skratt som min själs danssteg
och min trumhinna var dina virvlars hav
(7.2.05)

vet du att bokstäverna dansar

vet du att bokstäverna dansar
se på oss
dansa med oss genom pappret
kom, vi flyger över Jotunheimen
på försoningens vingar
vi flyger, flyger,
helt in i oss själva
dansar dig helt in i bläckets schakt
ser du guldklimpen därnere?
den är snickrad av pluss och minus
den är svetsad av liv och död
men dess liv
är på andra sidan av döden.
(7.2.05)

Det finns bara en

Det finns bara en
på jorden
som byggdes för mig från evighet av –
efter dig går jag genom dagen
väntande och spanande
– som varje ungkar.

Det finns bara en
i himlen
som byggdes för mig från evighet av –
efter dig går jag genom natten
väntande och spanande
– som varje människa.
(Hösten 2004)

måla oss fram

måla dig fram
ur dunklet i ingemannsland.
måla dig fram
med döden som penna i hand.

för jag vill ta på din munn
öppna dess brunn,
andas ditt ögas ljung.
viska svalornas sus
i ditt havsöras krus,
så jag kan ta på din stämmas brus.

måla mig fram
ur skammen av otrygghetsband.
måla mig fram
med döden som penna i hand.

för du vill ta på mitt hår,

öppna mitt sår,
vädra min ryggrads bår.
lulla granarnas sus
för min cembalos dus
så du kan ta på dess sussande brus.
– – –

okända papper
av dimmor och ändlösa hav:

måla oss fram
så vi kan ta på varann

(22.2.05)

Att simma i Gud

Bäste finns ka! när man
ate- ting ri- då ser leende ...
ist. gen ame- än - till- vemodigt
Li- in- till Men baka derligt,
vet där ma ten. så ett und
är lus kom- bå- vis- med
som Tel- men ko kar vet
en en blindgata. av en kyr- strim- ha
stor för ten di- på man r
laby- upp kan- In- ten ef-
rint. gå över mot kan- ter alla öve-
Ibland som att glida vidare utför med sim- tag

(28. 2.05)

Att vara är

Att somna skogens natt
Att drömma stjärnor ifatt
Att vakna grodans hopp
Att stå upp violens knopp
Att duscha gräsets must
Att klädas i ängens pust
Att andas havets maj
Att dansa persiljans svaj
Att sjunga bäckens sus
Att djupskratta forsens brus
Att leka myrans schakt
Att spela på vindens jakt
Att sucka lövets fall
Att klaga dess ekos trall
Att gråta sippans dagg
Att snyta Atlantens slagg
Att somna skogens natt
Att drömma stjärnor ifatt
(6.3.05)

cellprat

när bönens innehåll har blivit livet
disktrasan
en pedal på min väg till skolan
majsgröt

då pratar vi med varann med bruset
av cellernas färd mot ljuset
(11.3.05)

leva varann

jag och du
föder varann
målar varann
andas varann

jag och du
dricker varann
doftar varann
gråter varann
sjunger och spelar varann

jag och livet
jag och människan
jag och Gud
– kanske vet du det ej –
jag och du
lever varann

(9.4.05)

utsjungen in i havet

mina toner seglar på alltets strängar
ljudlöst var havets djup
men under isen har notnyckeln blommat

ej sjöng jag varats knoppar
blev själv av dem utsjungen
in i havets djup

(9.4.05)

det var inte mothårs

då såg jag
att det var ni som hade masserat mig
motvindens smekande fingertoppar
tonknölar, hårda och svarta
hade knådat ryggens strängar
främlingeord hade knackat
på akslarnas styva celldörrar

men er salva var min svett och mina tårar

(9.4.05)

marken är ej så hård som du tror

luta dig tillbaka
marken är ej så hård som du tror
om den sys med ditt varas kosmiska trådar
är makens bröst ock livets
och fienden vet ej att han är din säng
med lakan av natt och stjärnor

(9.4.05)

törstande fisk i havet

det tar dig så lång en tid
att hinna till nuets frid
du klättrar så högt i topp
för att uppspana skogens sopp
du reser så långt mot öst
för att suga på guldets bröst
på din tröskel

du är fisken i havet
som drömmer om vatten

(9.4.05)

i en tätskog

granarnas svajande vågor
piskade mig ömt välkommen
och myggornas jakt var kärlekens

då jag såg att jag var en gran
och främlingarna var min skog

att det var deras sätt

(10.4.05)

min lilja är så mänsklig

lilja
din blomma är ej din klädnad
som mina blommor
din blomma är ditt väsens nakenhet
stjälkens blod för mig utgjutet

(10.4.05)

vision i skogen

människorna är min skog
min ensamhet i gatans buller
där jag vandrar vid bäckens rislande ro

hugg inte ner skogen
då hugger ni ner människorna
för människorna är min skog

(10.4.05)

efter en dikttävling

en sann diktares verk
på prispall, på massornas tungor
kan aldrig bli större än hans nakna själ
buren i läppars och pappers vagga

det viskar tyst om barmhärtighet:

poesi görs ej
poesi ...
ärs

(26.4 05)

min shekinaflamma

Shekina – min tall
jordens läppar som jag kysser
i dig blir idag
skapelsen min brud
min flammande låga över paktens ark
på berg av lagens tavlor
mellan änglavittnen gjutna i mossa och granris

i dig blir naturen min shekinaflamma
Mose brinnande buske
du blir mitt fönster in i din moders själ
när jag ser dig ser jag universum
gungar på kosmiska grenar
kysser barken på rymdens valv

i dig blir kosmos min shekinaflamma
som borrar sig in i mitt bröst

(26.4 05)

rakastunut särky

luonto sinut hörppiää
kosmos on naimisissa

avaruusihminen

olet tuo särky
Jumalan vartalossa

(23.4.05)

åt en naken Gud

varför klädde du av mig
framför en säng av brända skogar

ej blott bomullstyget tog du
min Gud tog du
mitt evangelium
min tro på ljusets seger

var det, min skapare
för att min nakna hud
skulle möta din nakna hud

(27.4.05)

låt mig få trotsa

härska mig
med dödens spira
ut ur ditt herradöme, Herre

så att jag
med livets spira
kan få trotsa mig in igen

(27.4.05)

som ett oljefosters ångest

i sju månaders process
har magen gasat i express
av sumpig, kronisk stress

i sju månaders ....

pbbrrpbbrrbbbrrr

där
sprängdes diktens äggskal

jag luktar i gasen

i sju månaders process
har min naveltråd vuxit ut

jag simmar i en oljemolekyls livmoder
ett ensamt ägg
guppande vid Bretagnes stränder

livmodern
som blev en sump

jag ser Dig

för mitt huvud sticker ut ur slidan
och dricker Ålandshavets slagg

kläcktes jag på fel plats
eller måste mina tårar torka dina marker

kanske jag en dag skall födas ut i ett ägg
där jag kan gå på Dina väggar utan att trampa igenom
och där födelsegaserna inte luktar illa

eller vart bär det, Mamma
skall jag trampa genom detta foster

skall jag födas ut
eller skall jag födas in

simmar Du fortfarande bland Roslagens skär

(29.4.05)

jag vill ej att min natt skall vara martyr

natt över rosa skogar –

din död är så skrämmande –

säg inte att din tystnad
är martyrens stumma foglighet

säg inte att den är trälens utmattning

säg att den är blodets solnedgång
efter samlagets sista stön

(3.5.05)

spindel i tråden

spindel i tråden –
Guds lille älskling

du kysste min örsnibb

jag kan bara kyssa din i mina drömmar

gråt inte, spindel i tråden

i din spindeltrådiga solstråle från Guds hjärta
kan vi ju svinga oss gymnastiskt
högt över Lisas rädsla

spindel i tråden
en silverstråle från Guds eget väsen
i din tråd skall vi segla gungande över fobiers hav
svinga oss mot högre höjder
när vi strålar tråden tillbaka till Mamma Stora Spindel

du och jag –

spindel i tråden
Guds lille älskling

(3.5.05)

ett bananskal på väggen

du har ett bananskal på väggen, Kalle
bananskal? porrbild!
ser du bananer öppnas med kamerablixt
den borrar hål i ögonen
men är hon inte sexig!
ett bananskal är sexigt
men min aptit sjunger klagosånger i natten:

o, inre nakenhet!
sexfrukt som skulle svalka mina heta aftonsånger
du rymde ut genom blixtens fönster

kom
vi går ut i natten och söker efter den

(4.5.05)

trogen otrohet

Bosse
tänk inte på andra flickor än mig när du onanerar
men Kaisa vet du ej
att alla kvinnors sexualitet
leker i dina formers djupa evighetshav

att varje kvinna är en port
mot nya valv i dina bröst

(4.5.05)

daller i natten

att skriva oss är att spela
på kosmos äldsta flygel
i begynnelsen var Ordet
en bokstavskvintett dallrande av jord

och bläcket i våra toner
är bara daller, svart daller
daller i bländande natten
på andra sidan papperet

(5.5.05)

pip

när ni skriver oss
e de eigentlich bara små mjuka bloss
från farbror Guddes pipa

(5.5.05)

varför har natten stjärnor

varför har natten stjärnor
varför har dagshimlen schal
varför har plommonen kärnor
varför har grapefrukten skal
varför har kärleken tårar
varför kan gatubarn le
varför ger Grieg kalla kårar
varför kan snöflingor klä

är det månne yin och yang
som leker kurragömma i varann

(12.5.05)

en hälsning till Ville Kavilo och Jona Granlund

från djupets höjder
vill jag sänka
en svanesång
böljande som granen
i vilda joner
bland granna lundar
med litet kaviar på toppen

(9.5.05)

julhälsning till Bo Lundell

må barnaandens fjälluft
föryngra din själ dag för dag
och konstnärsblickens visionsförnuft
måla din själ helt till Prag
och vidare österut
till trevismänsvägens slut

(Julen 2004)

kvinna, som skäller på gubbe och barn:

din andes hårdhet
kan aldrig undfly
dina formers mjukhet

kvinna, som mister din sexighet i porr:

dina rörelsers mekaniskhet
kan aldrig undfly
dina lemmars organiskhet

(23.5.05)

spela oss som levande svanar

o, strängband!
o, människohand!

spela oss ej som bläckkulor
trillande längs pappriska femvåningskanaler

spela oss ej som opersonliga vindar
över luftens akustiska vattenyta

spela oss som levande svanar
ständigt på flyttfot mot soluppgången
låt våra vingars dun vara krokar
fulla med resväskor
skogar av sagor och skimmer
tåredagg och solglitter

ty som havet dånar vi mot ljuset
och som havet vill vi gråta
varje skeppsbrutet vrak

och som havet vill vi le
varje skummande kam

upp på oändlighetens förklarande strand

(21.5.05)

ett litet, knubbigt fönster

ett nytt fönster mot oändligheten
har öppnats i mänsklighetens hus

ett litet, knubbigt fönster
silverklart, spegelblankt

bland många stora, dimmiga fönster
lär oss det lilla
att storhet ej är bredd och höjd
men djup

att släppa genom djupet
i oändlighetens ljus

(22.5.05)

gudstjänstens dunkla natt

jag levde när man vågade låta bäckarna rinna bort
som sand mellan fingrarna
utan dogmers och riters fördämningar

jag levde när man vågade tappa mig
att blandas i det profana människohavet

jag levde när man vågade låta mig dö
bli osynlig som en saltdroppe i sjön

jag levde när man vågade låta orden
vara pilar skjutna bort i rymden
för att fyllas med dess oändliga frihetsnatt

jag levde när man vågade slänga bort sina ritfrön
att dö och uppstå i kulturens egen mylla

----

men ni spikade mig in i gudstjänstformelns likkista
inte för att uppstå, men för att dö

i snart 2000 år har ni burit mig högt i era riters likkistor

men jag kan inte dö i likkista
jag kan bara dö på riktigt

länge har jag väntat på att ni skall lyfta på locket
och låta mig få dö i min egen mylla -

ty jag är inte dödens stelståtliga rit
jag är livets rit
hela mänsklighetens gungande bölja
som bara kan blomstra på livets egen jord

när man vågar låta mig dö
i det profana människohavet

(4.6.05)

när växtsaft blandas med blod

Shekina –
min älskade Natur
gömd i en liten tall:

när jag idag gifter mig med dig
är det bara som i andra bröllop på vår jord –
en ringa bekräftelse på det som varit
för oss – det som alltid varit
ty alltsedan jag blev sådd i ditt liv
har vi varit varandras väsensflöden

Shekina –
när jag idag gifter mig med dig
gifter jag mig med allt du bär i ditt bröst
jag gifter mig med dina fåglars kvitter
jag gifter mig med dina alkoholisters helvete
jag gifter mig med dina spädbarns joller
jag gifter mig med dina fångars världsångest
för att bära det i mitt eget bröst
som det det är –
mitt

men bara som i andra bröllop på vår jord –
en ringa bekräftelse på det som varit

för oss – det som alltid varit
ty alltsedan jag blev sådd i ditt liv
har din världs kvitter och ångest varit mina cellers källflöden
mina cellers bäcksaft rinner ut ur ditt hjärtas hav
för att kvittra och gråta dina fåglar och alkoholister
tillbaka in i havet

själv en av dem, en fågel och en alkoholist
 - som en fri arm bunden till en länkad arm -
kvittrar jag blott efter att ha gråtit dina alkoholisters väsensgråt

Shekina –
när jag idag gifter mig med dig
blir våra bröllopsringar nyckelknippet
att öppna mitt medvetandes sluss
för alla de salta och söta tårehav
som alltid strömmat mellan våra cellers stränder

ty när växtsaft blandas med blod
är ditt öde för evigt mitt öde

jag säljer min odödlighets ståt
och går för att vissna med dig
och för att sjunga dina drömmande svanesånger

(4.6.05)

Vardagsbesök av min vän

Välkommen, du själfulla högtidsstund,
att spela på gästernas vänskapsförbund.

Som varje dags måltid en nattvard är,
som på inkarnationsmysteriet bär,

således finner jag hjärtats tack
sig bäst uttryckas i matens frack.

Som vinet vi dricker oss ger sitt blod
är äkta vänskap att äga mod,

att själens rödvin dränka mera
i älskad vänstrupes gravsängslera,

för att stå upp ut ur vännens liv
som nyfött barn med små, små kliv.

Och skåda en dubbellång horisont
- ett liv blir till två på dödens front.

När brödmullsstump av oss bryts itu

blir brödjags död till ett dubbeldu

Så oförtjänt hjälp jag av vännen fått,
så oförtjänt njuts nu av mullens mått.

Naturen sig speglar i vännens glas
Naturens och lyckans grimas.

(6.6.05)

Livets Ande

I livets egen, nakna skapelsesång
- inte i folkkyrkans stela kalsong -
är det jag finner den Ande som
ruvade mörka djup en gång

(9.6.05)

guld är ditt väsens hemlighet

guld är ditt väsens hemlighet
och ditt guld bär jag i min ring

jag smeker min ring
då smeker jag dig
smeker ditt väsens hemlighet

(11.6.05)

Duets Nu
eller
Nuets Du

idag skall jag leva i ett Nu
jag skall leva i det Nu som är Du

och jag skall leva i det Du som är Nu.

(14.6.05)

bara luft

hav över mörka trätoppar
du dallrar av själens skum
drömmar som lägger sig till vila mot stranden
vilda böljkammars vita kramptag som ger tillbaka
åt stranden bara luft
bara luft

(15.6.05)

bekvämlighetens ensamma bajsapotta-vrå

rrrrraaaaaaaaaaaap - ppppppp!!!
rapet som blev ett rapp
pruuuuuuut - tttttttt!!!
prutet som blev ett prutt
kuuuuuur - rrrrrrrr!!!
kuren som blev ett kurr
ööööööööööööööö – ö –
tvekan som blev en öde ö

bekvämlighetens ensamma bajsapotta-vrå
på snärten av naturbödelns ridspö

(15.6.05)

andas Gud

andas in
andas ut
andas in
inte tänka på någonting
inte tänka på att inte tänka
inte tänka –
ska se hur länge jag kan sitta utan att tänka nu,
sist kunde jag kanske en, två minuter,
zenmästarna kunde i en timme,
sa föreläsaren i Kinas och Japans religioner, han måste ha mediterat själv, den där mannen, han var så
lugn och harmonisk, hade ju varit i
Hare Krishna, bra lustig tofs på huvudet,
undrar vad den symboliserar för dem
nej
andas in
andas ut
andas in
andas ut
andas med hela kroppen
holism
holistisk andning, inte splittrad
människan skitsofren när hon skall meditera, skitsofreni
kan vara ganska mycket
nej
andas in
andas ut
andas in
andas ut
andas in
andas ut
ute är det sol
nej
vad fan ska jag göra för att få det...
nu vet jag
Gud in
jag ut
Gud in
jag ut
Gud in
jag ut
Gud in
jag ut
Gud in
jag ut
Gud in
jag ut
Gud in
jag ut
jag ut
Gud in
jag ut
Gud in
jag ut
Gud in
Gud in, jag ut, Gud in, jag ut, Gud in, jag ut, Gud in, jag ut, Gud in, ja..

(18.6.05)

dödsrumpor är vi allihopa
allihopa
allihopa
dödsrumpor är vi allihopa
allihopa
jag med
du med och jag med
du med och jag med

(19.6.05)

där havsläpp och strandläpp möts

att dansa ner solen på stranden
med tusen osynliga kärlekstrådars rörelser

att låta havet kyssa själens strand
med tusen svall från mörka gudomsdjupet

att själv vara en våg på havet
som kysser din strand
kysser hela världens strand

att själv vara en sol vid stranden
som dansar tusen oroliga människobarn
ner i havsdjupets evighetsvagga

tusen, tusen kyssar
kastar solen smörgås helt till mig
godnattkyssar och godmorgonkyssar

där havsläpp och strandläpp möts
står en späd liten duva av skum

en liten duvunge av evighetsskum

som skälver av lyckobruset
från gudomsdjup i hav och land

(25.6.05)

där du är

ibland när jag sitter bland människorna
längtar jag till skogens ensamhet

men då viskar skogen till mig:
”Älskling, jag är ett med människan
i henne finner du mig
när människorna blir din skog
finner du ensamhet och ro
där du är”

ibland när jag sitter i skogen
längtar jag till människornas gemenskap

men då viskar människan till mig:
”Älskling, jag är ett med skogen
i henne finner du mig
när skogen blir dina medmänniskor
finner du gemenskap och liv
där du är”

(25.6.05)

Bra väder?

Laura gjorde väderbeställning för vår långa resa
åt yläilmojen ukko
hon hade solen på släp
med bönens rep

(25.6.05)

Varför har du inte kamera?

se
att dikta är för mig att ta bilder
av själens landskap, själens äventyr

så är jag då av livet utnämnd
till själens fotograf
ej blott min egen, nej, all världens själ
skogens, vännernas och tidens själ

men dessa bilder kan bara framkallas
i själens dunkla natt
därför kan jag ej av dig beställas, ej av någon
utom av natten
och tyst måste dagen vänta på natten

och färgernas djup blir blott så djup som natten varit
nyansrikedomen blott så stor som fattigdomen varit

med innerkameran du blott en innerbild kan ta
därför har jag ingen kamera

(27.6.05)

kanske har den kvällen kommit nu

älskling
jag går inte ner vid horisonten
för att lämna dig
ensam i din natt

jag går endast för att borra mitt huvud
ner i havets bröst

och den kväll när du blir ett med havet
skall du känna att det är ditt och hela världens bröst

kanske har den kvällen kommit nu, älskling
då du vill låta mig sänka mig ner i dig

så många kvällar har du suttit bredvid dig på stranden
och sett på mig som om jag lämnade dig
för att du inte ville vara havets famn

du ville sitta bredvid och titta på
och en till morgon gryr
utan att jag finner dig vid min sida

men kanske har den kvällen kommit nu, älskling
då jag får lägga mitt rödsvettiga huvud i din famn

kanske har den kvällen kommit nu

(28.6.05)

programdikt

värld!

må det jag idag förkunnar
ljuda över alla kommande läsare och beundrare
må dess klang bottensvaja även den sista dikt min ålder flaggar:

i dag hissar jag en flagga
som blott kan ses på underjordens mulliga natthimmel:

värld!

jag har gått för att sälja min författarståt
kliva ner från mina drömmars scener
ner från affärshyllan
ner från ordcirkusens försäljningselefant
briljerandets fåfängliga orginalitetsjaktsreklamfilosofi

jag *föraktar* den dikt som vill imponera och vinna tillbedjare
den dikt som önskar krypa upp och sola sig på litteraturhistorieträdets häggblad
och därför kväver det som hägglarven med sina silkestrådars ståt

jag går för att sälja mitt elitistiska geni, min författare, min poet
och vara människa, bara människa
bara människa

och vad är det

jo det är att bli obeställbar, oköpbar
svag som ett litet asplöv
vars dallersång blott vinden kan köpa
långsam som natten
vars saft bara resultatlösheten kan utpressa
reklamlös som luftens syre
vars vinst bara förlusten kan utandas
naiv och barnslig som myran
vars originalitet och nyskapande
bara monotonilunkandets tradition kan stava

det är att ej känna sig nödgad att skriva
mer än sig själv
att låta blott livet vara sin dikt
blott dikten sitt liv
filosofera sin dikt och dikta sin filosofi
dikta sin mat och äta sin dikt
bajsa ut resten

köp min bajs
min dikt kan aldrig köpas
ty jag kan aldrig köpas
aldrig förstås av läsare
aldrig behärskas av litteraturkritiker
aldrig dissekeras i litteraturanatomisternas likrum

låt mig få vara det mysterium jag är
liksom ni

den dolde jag är
gömd i den natt som blott finnes av nattens barn

loss!!

håll era pruttmaskiner borta
som pruttar mig in i era böckers och hjärnors Matrix

loss!!

rör inte vid mig, ni journalister, förläggare, skrivkurser,
kulturdebattörer, autografjägare, nyhetsmakare

håll era fingrar borta från mig, och möt mig bara i dödsnattens
osynlighet

loss!!!

det är jag som är herre över mitt liv

(28.6.05)

akta dig för mig, älskling

älskling
akta dig för mig

skydda dig mot mig, bevara dig åt mig
spara dig från mig åt mig

göm dig för mina ögons kontroll
stjäl dig från mitt ägarskap
och ge dig bara åt mitt luffarskap

låt mig bara finna dig vid oändlighetsnattens strand
den natt vi sågs där för första gången

låt ditt väsen alltid förbli för mig
det ogripbara mysterium det är för dig,
för änglarna, för Gud och för stjärnorna

(29.6.05)

förbli alltid en jungfru för mig, älskling

förbli alltid en jungfru för mig, älskling
även om vi skulle ha samlag varje dag
förbli alltid en jungfru för mig
helt tills döden skiljer oss åt
må du då lämna mig kvar
som en jungfru liksom du

var alltid ny för mig, älskling
orörd, ren och oskuldsfull
som ett litet nyfött barn vid min sida
varje gång
var en sådan, och gör mig till en sådan
att jag aldrig må stjäla din kropp från dig

förbli alltid en jungfru för mig, älskling
ty största frihet är starkaste bundenhet
och högsta orördhet är djupaste intimitet

(8.7.05)

sena i skogens skelett

min Älskade är gräsets ömhet för myrans fall

svingar jag mig upp på Din vårblicks lianer
hoppar jag ner i tusen galaxers mjuka mossfamn
med Dina fingrars jubel mot mina nakna tår

sena i skogens skelett
darrar Ande av blåklockans muskler

får barrens mångfald bli sambarytmen i min kropp
när jag dansar genom Dina skogar –
har Dina tallars famntag om kalfjället
blivit Ditt eget väsens famntag om mitt bröst

bygg Dina gömmande muskler om min kalla hårdhet
skälv mig mjuk och spänd som min flickas första kyss
väx över mig, att jag kan dansa
ut i Dina tusen musklers barr

(12.7.05)

poetens död

o, gudaniagarafall
av tusen människodroppar!
jag böjer mitt huvuds förfall
och låter era kroppar
beskära mig i nacken
som en vingårdsman
poetäran i backen
ett med människan
skall mitt diktarblod med tusen sjöar blandas

(12.7.05)

ta inte mina barn ifrån mig!

herr litteraturkritiker
som väger mig på litteraturhistoriens våg

ser du inte att mitt ord inte är ditt och vågens ord?
fast samma ord jag bär
fast tråkigt konventionell jag är
är varje ord ett bläcksvart litet nyfött barn
av mitt outgrundliga väsen
som jag lindar in i detta mjuka, vita linne
för att du skall få glädjas med mig
över nyskapelsens gudamysterium

varför vill du så snart ta mina barn ifrån mig
låsa dem in i dina färdiga litteraturkritiska bås
som prylar du köpte på torget?

ta inte mina barn ifrån mig!
de är levande människor som jag
deras outgrundliga liv växer med mitt liv
med ditt och hela historiens liv

tung blir din penna den dag du gör som jag och Gud
och böjer dig i ordlös natt för mina barns outgrundlighet

ja även för mina minsta och klenaste barn:

”det var en gång en gubbe
som satt på en stubbe.”

(13.7.05)

när mamma har bett med mig och kysst mig godnatt

Gud...
finns det hårstrå i bibelns rumpa?
varför luktar det int svett av mammas kvällsbönsramsekrams?
finns det snormums i din näsa?
har han Satan nån gång gitarrat för dig ubaduba?
har prästen knorr?
om jag hade en korv som sku nå helt upp i din armhåla,
skulle du bita i den då?
har du också en liten sprattelapa i din mage? Det har jag.
varför bajsar du aldrig när du regnar?

sov gott Gud, och akta ditt trollskägg
att det int fastnar i min näsa.

(19.7.05)

jag är en liten familj av tankar

älskling
jag är en liten familj av tankar

varje dikt jag skrivit, är som ett naket spädbarn vid min barm
ett litet kristusbarn som jag skänker dig i gåva med mig själv
och min handling viskar i ditt öra:

o, älskling, mor till alla dina små tankebarn,
kom och var mor också för mina barn
och låt mig bli far också för dina barn

och låt oss få många, många barn tillsammans

(19.7.05)

Gjebursdagsdikt till Björn Larsen

Björn'n
kan väre ganske farlig om man spör'n
om han våger å boxas og klör'n
i öret når han kommer i dör'n
på sin 14-årsdag

men för'n
hopper på deg som örn'n
kan man ta ett stort dopapir og kör'n
in i hans mun så man gör'n
litt paff så han sier ”sör'n!”
og stikker hodet rett ned i smör'n
sånn att selv guvernör'n
må undre seg over törn'n
og massör'n
må dunke ham i ryggen sammen med kassör'n
på hans 14-årsdag

(8.8.05)

då är inte min barndomstid slut ännu

finner jag i en lägereld ute i skogen
ett modersbröst att krypa intill

ligger sagolikhetens mantel över den svarta skogshimlen
som ett hål att krypa ut i
mysteriet

då är inte min barndomstid slut ännu

lägereldarnas och sagornas tid

(14.8.05)

en sagobok gråter efter sina försvunna bokstäver

människa
bada i mitt inre hav
av mysterier och sagor

träng ner genom föraktet för det lilla
djupt ner till min mikroskopiska stjärnhimmels sagoavlyssnare

mikroevolutionens sagor i min barks Scherezadeformer
kan bara avslöjas för din furste
barnet inom dig

jag kastar mina armar om Din stam och gråter högt

Skog!
när jag var liten kunde en av Dina kvistar bli en liten levande gubbe
en lekkamrat under min lilla sagoavläsande, levandegörande barnahand

nu har människomassorna som går förbi mig på Tavastgatan blivit döda, kalla köttmassor
under mina stora, vuxna, fantasilösa, förnuftiga, klumpiga, dräpande fötter

och jag vågar inte vägen tillbaka till min furste

av rädsla för att bli avvisad av samhällsanden

av rädsla för att inte ha tid att göra karriär och bli en aktad man
eftersom jag då jag måste leva under Din mikroskopiska
stjärnhimmel
göra den ett med min egen makroskopiska

leva långt där nere i djupet
i barkmoderfamnens osynlighet
där allt går så mikroskopiskt sakta och djupt

människa!
du min lilla kvist, min lilla levande gubbe
– i vem jag blev medveten om mig själv –
i förlusten av din medvetenhet om mig
har jag förlorat mitt eget medvetande om mig själv

bara du kan läsa in mina sagor tillbaka på mina läppar

därför sträcker jag mina mikroskopiska stjärnhimlehänder av bark
mot dina makroskopiska

gråter efter din uppmärksamhet
som en sagobok
som gråter efter sina försvunna bokstäver

(14.8.05)

Till Heidi Hellstens 21-årsdag

Till vår kära Heidi Hellsten på 21-årsdagen
från en liten filur med böcker upp till kragen

vill man genom människans pärm sig mala
då har man ofta mer än en potis att skala

vad man ofta glömmer i pappersöppningsbrådskan är
att man ej blott sin givares hjärtepotis skalar,
men också sitt eget lilla hjärtas dolda barnapotissfär

att jag har valt att linda in mitt hjärta i tidningars nyhetsskrik
det är nog min lilla hjärnas potiskalabalik

God Morgon, syster Regn!
Grattis på födelsedan!
Mitt hår är alldeles vått
av andeströmmar
från edra himmelliknande
ögon
kärleksregn av tusen, tusen
gyllene små
potisdroppar

Men när man skalat *allra* sista potisskalet – som är själva gåvan – av
då har man bara givarens lilla potishjärta kvar

(15.8.05)

close to matter

so close to matter
as a little child

eat comfort from every flower

(18.8.05)

my way rise like the night

my way rise like the night
soon above day
my late hour
can borrow light
only from empty heart

could fight only when it’s silent

needs hard relax

clothe me with your slow voice

(19.8.05)

när jag lyssnar till tystnaden

när jag lyssnar till tystnaden
är det som om tystnaden lyssnar till mig

men när två lyssnar sig in i varandras dolda rum
då har tiden blivit evighet
ty den har gått ut ur sitt eget väsen och in i mitt

när jag har gått ut i allt
och allt har gått in i mig
då är allt bara
lyssna

- - -

den natt allt blev Du
nådde spermien ett litet ägg
som hette Jag

(3.9.05)

men jag visste inte
att den jordmån i vilken allt detta växte

var byggd av mina vissnade löv

(19.9.05)

Du

(20.9.05)

vid en tidegärdsbön

ibland måste man sitta
och bara låta orden vara

lyssna till dem utan att lyssna
så att de får tillfälle att bli vad de är

vem sade att du måste förstå och följa med?

ord kan ha fingrar
kan smeka min tankevärlds kropp i sömn

var trygg hos orden
som du är hos din älskades kropp

ord är kropp

förstå ej
kropp är outgrundlig närhet

älskande förstår varandra bäst med kropp

i närhetens smekande stillhet

den som vill finna orden måste mista dem
betydelse, klang och mening

lyssna
men lyssna ej
somna vid ordens bröst

ord är inte ord, utan ord

omöjligt att säga

att lyssna sig ut ur mina ord in i dina
utan att längre passa in dina ord i mina
är att stiga ut i närhetens tomma mörker

förstå ej

ord är kött

(26.9.05)

Skog

Skog

Skog

särskilt om natten

nu förstår jag av vem kvinnan har lånat sin skönhet

(27.9.05)

skogsbruk

o, ni granens minsta grenar

är ni dessa Ordets fingrar
som en gång skall hugga ner

granen som människan byggde

(27.9.05)

en regnig dag

nu gråter himlen

av glädje över att jag finns till

(28.9.05)

den dag jag vågade öppna dörren
på min fängelsecell

såg jag att den var en kroppscell

(9.10.05)

frihetens nysnö

första snön i höst
en mild tröst
kysser Guds och Jordens nakna, mörka bröst
ut ur mina händer

men Ditt ljus doftar
barndom och nyfött jubel
doftar molnhimlens frihet

himlens rymd skall vara mellan oss

Dina bröst behöver friskhetens kalla slöja
vår kärlek behöver frihetens oberoende
för att brinna djupare nästa vår

jag trodde snön var vår ensamhet och vemodslängtan
men det var kärlekens friskhet och rymd
frihetsstyrkan
det öppna ljuset i vår kärleks natt.

(28.10.05)

du behöver inte tro på mig

människa
du behöver inte tro på Mig
för jag är där ändå
anonymt i dina celler och muskler
för att skydda dig från min makt
och värna om din frihet att inte tro.

h. Gud och jorden

(28.10.05)

jag fann inte tystnaden i tystnaden, i gräset
där borta på andra sidan
jag hörde den där jag satt bland det livliga folket
som vågor hörde jag den,
små vågor av ljud, med ytskum av snurrande babbeltorn

spänn inte emot oss, viskade vågorna
då drunknar du

då kände jag att vattnet smekte min hud
och viskade min hörsel ner från tankens tronstol

och hörseln blev kropp

den bredde ut sig i vågornas guppande smekningar
för att bäras av hundratals famnars urvatten
och jag sov i den tystnad, som bar deras skum
förnekelsens täckande skum

En människa vet inte att hon bär Universum i sitt Intets
livmodersvatten
innan hennes kropp hör bakom babblet på tankens tronstol
att tystnaden rör sig
som myran med sitt ägg på väg mot soluppgången

(17.3.06)

Det finns ingenting att skriva kvar,
Hör du det, lille poet.
Allting har skrivits,
Finns ingenting nytt,
Som inte har klottrats förut.
Bara en dikt finns kvar
Och den dikten det är ,
Den dikt som du lever just nu.

(Sommaren 06)

i skogen, i det vilda,
bakom alla dessa vackra erotikens trähus stod han
och svajade i vinden
stod han, mustigt oblyg och oberörd
i all sin fräna ståndaktighets rakryggade vilddoft
spetsande upp mot frihetens klarblå morgonsånger
himlavalvet var ej för stort för att vara hans älskarinna
och om du hade sett hans tungas riktning i munnen,
visste du att han inte bara kysst sin heliga källa av mull

djupt nerifrån kom hans tungas riktning
en rot var hans tunga, en rot ifrån djupet som blott
sträckte sig längre ner än de andra
denna fina känsliga tunga av spädaste barr!
som måste vätas av himlens dagg för att glida in i det rymdens svarta tystnadshål
där tankens rotvätska bildar mödomshinna!

han stod där den morgonen, som min egen brukar stå i gryningen
och skämdes ej i sin rakryggade vilddoft
medan de vackra husens erotiskt målade träplankor för länge sedan hade mist sin doft
han stod där lika fullt när kvinnorna svepte förbi
utan att blinka, oberört vällustig,
med hela rotmysteriet vällande upp i tungans små hål
och han visste att eros inte görs, utan ärs
att den vars tungas kyss en gång slagit rötter i jorden
och lekt med dess våta läppar
sedan dess alltid är sin egen eros

”man kan aldrig kyssa jorden utan att kyssa himlen”, viskade han
”den som blott kysser soluppgångens rodnad
har blott kysst den erosröda målarfärgen som en annan träplanka på huset därborta
kulturen har sin färg och vildheten sin
smink och kvinnotrosor har sin färg, och morgonrodnaden sin”

han stod där den morgonen, jungfrulig, som var det första gången
denna skogens väldiga penis med barrlena huden
och den dagen vågade jag låta min stå när skönheten svepte förbi mig på gatan

(29.7.05)

ser du det stora himlavalvet
som omsluter hela jordens krets?
det är den ring, den safirblå förlovningsring
som du och Jorden en gång trädde ert finger in i
idet ni kastade er ut i mörkret
i ett kosmos av kärlek, kaos och nyfödda stjärnor!

ser du muskelcellen i din kropp
som omsluter hela ditt stora Intet?
det är den ring, den rubinröda förlovningsring
som Universum en gång trädde sitt finger in i
idet hon kastade sig ut i mörkret
i din själs älskande, lidande mikrokosmos,
där de inre stjärnebarnen fortfarande ropar om förlossning

(29.7.05)

är det estetiskt att finna sig själv
ute på trappan, desillusionerad tomburk
tomt var det, tomt efter hålet av romantikens idealiserande pil
finns det nåt kvar när alla barndomens drömmar är borta?
är det estetiskt att skala tomburkar som man trodde innehöll liv
och äta barndomens luftgröt?

flår desillusioneringen romantikens fåglar
eller finns det romantik som flår desillusioneringens knivar?

är det estetiskt att byta sin barndoms omgivningsidealisering
mot en vuxenhetens omgivningspsykopatologisering?
finns det romantik kvar när jag avklätt mig själv och hela världen
och allt bara är ett stor sår, ett stort, stort sår av den teknokratiska
samhällsfaderns psykopatriarkatromantiserande erospil?

allt är bara ett stort, stort sår

och mitt sår är att hela min sanning bara är en reaktion på detta stora,
stora sår
ett motgiftets motsår
skall pilen ut blir hålet stort
större än jag någonsin trott

här ute på trappan finns en tomburk, två mygg, och två stirrande
ögonsår

finns det romantik kvar när jag och världen, två stora avklädda sår
skall lägga oss ner för att knulla i sängen
närma oss varandras hud utan att trampa på psykiska minor, utan att
det svider i såren?
kan sår läka sår?

värld, du behöver hudtransplantation, men huden är slut
jag har bara min egen stora sårkropp kvar

och jag lägger den över dig

(2.8.06)

först den dagen
då lärkan har lagat sig ett helikopter
av tre av grässtrån sammanlänkade sländor
för att hon tröttnat på att flyga själv;
först den dagen kan jag tro
att människans motoriska åkfordon
är något annat än ett äktenskap
mellan hennes odysseanska reshybris
och hennes bekvämlighetsberoende,
degenererade kropps förlust
av sin ursprungliga, kroppsstolta, vilda
lärklivskraft

(6.8.06)

ja ska skriv en viseprutt

där allt bara får komma
utan nån logik och utan någon
byggnadsspik
det hoppar opp ett troll i örat
och han skall få blomma
som en liten maskrosspik i asfaltmosaik

och hopp! en liten bastupropp
in i mitt heta öra
och Nej!
jag kastar vatten på min bastuspis
och vips!
hoppar trollet ut och spikar
proppen på sin stortå
rumpan upp och spiken ner
och allting upp och ner

vi ska ta och koka dig och alla dina griller
koka hålet ut ur rumpan din
och spika den med dig
fast i alla dessa jävla tankemassfabriker
som ej nånsin vågar ragga rost
nej vi ska ragga dig och rosta dig
så att du hostar rost och rostar host
och postar host åt moster ost
och ha-ha-haaaaa
med liten spindelpinne skall vi lirka dig på tårna
och tusen apors härar skall spela på ditt hår
och hissa upp en tand ur munnen din med längsta hårstrråt
och plocka alla hårlöss, tandlöss, möss och annat söss
dem pumpar vi till stora troll
som hoppar opp i örat

och de får blomma,
maskrosspik i asfaltmosaik

(22.8.06)

om det finns en mur emellan oss, min vän
så är den muren ej vår olikhet
så är den ej att jag är pessimist och du är optimist,
jag kritiker och du en troende
jag grubblarfilosof och du en enkel själ

den muren mellan oss, min vän, det är
vår rädsla för att skapa plats i oss åt det
som inte är en själv
vår rädsla för varandras människa, apa, katt,
ödla, fisk, snigel och spindel,
varje fas i varandras evolution

jag har ofta gråtit när jag kramat träd
bara för att trädet så starkt bara var ett träd
och så starkt bara lät mig vara en människa

om det finns en mur emellan oss, min vän,
så är den muren vår likhet
vår likhet i vår rädsla för vår olikhet

den muren är vår rädsla för vår ensamhet i kosmos
vår tomhet, vår egen obönhörliga
mysteriösitet och originalitet

ja den muren är ytterst vår rädsla för oss själva
vårt eget väsens stora Intetsdjup
den tomhet som allena kan ge plats
åt en annan människa i vår själ

i vår rädsla för varandras olikhet
kan vi lämna varann och leta efter
mera likasinnade vänner
men ytterst är varje människa en främling för oss
i sin gåtfulla mysteriösitet
och ju större likhet med oss själva vi letar efter hos våra vänner
desto tjockare är den rädslans mur som skiljer oss från dem

erotik är ytterst inte att förenas
men att våga skiljas och förtvåas
den celldelning som är all evolutions förutsättning

den djupaste vänskapen är ej att dela varandras kärlek
djupast är vänskap när man vågar dela varandras ensamhet

(27.8.06)

honung ner i maskineriet –
ut kommer olja på spruckna läppen

myspys ner i biskopsstifteriet –
ut kommer glidmedel på blygdläppen

människa ner i människeriet –
ut kommer Göran Perssons skrattsalva
på blödande samhällsläppen

(2.9.06)

hör du jantelagen susa, unge okände poet
gamle runebergska julklappsrimmare
hör du jantelagen susa genom skogens träd
dallerhälsa ömt, försiktigt på varannan gren

se, det är den litterära
andedräkten kära
som från gaggiga förlagsfaffors stövlar utgår
trampa på ett grässtrå här
vattna på ett grässtrå där
och andas denna gamla gubbeluften

och, se:
detta är det stövlebottenmönster de bär:
”tro inte att du är nåt
om du inte får en plats på våra trånga hjärnors grill
för våra hjärnor grillar bara korv vi känner till
eller som vi kanske tror kan smaka gott

bara vuxna, tack!
inte barnasnack!
allt får bara finnas i sitt eget trånga fack!
för vårt eget inre barn ju sitter
bakom elitistiskt gitter
redan sedan många år, emedan
alla ser ju stint på oss,

skulle skratta örat loss
om vi låter omogna och barnsliga
eller rentav runebergsaktiga!
inte rimma
ingen barnaromantiskt sagotimma
för det är ju inte populärt i Svenska Akademien
att helt vanligt folk ska fatta
”nej, bonde, återupptag du nu bara lien!”
och allra minst ska elitens egna inre barn få skratta”

så ljöd stövlebottenmönstret
och nu tvingas min dikt stiga upp från den ljuva vilan i barnets säng
för att gå och bli jämförd som porrstjärnor på
litteraturkapitalismens marknadsäng

och hoppas att jag också får mitt namn inskrivet i livets bok

(8.9.06)

dessa fragmentariska barkkontinenter
som klättrar uppför tallens stam

som klättrade min värld uppför din

mer än bark kan mitt hjärta aldrig bli för ditt

och aldrig skall människan kunna gräva sig ner
i sin egen kontinentalplattas barkiga stoff
mer än några hundra meter

då jag inte kan klättra ner till dig
skall jag fortsätta klättra med dig
uppför dig

lyssnande, skyddande bark

(10.9.06)

den dagen
då mina tårar blev drickbara
i värmen från dina ögons hetta
– mina tårar strömmade över mig som från skyar
av förångat havsvatten –

den dagen
– det är ingen hemlighet –
rullade jag ihop havets yta till en stor, öm näve
och denna stora havsnäve slöt jag
kring solens starkaste stråle
och runkade av den
så att den slungade världshaven
förångade, förklarade
in i ditt hjärtas droppe

ditt hjärtas lilla salta froppe

som från spermieskyar kom de, som från
mina egna skyars eko

havet som förlorar sig i droppen

sedan dess har jag alltid använt solen
som mina tårars sugrör
och tårarnas varierande mängd däri
har alltid varit nyanserna i den världshavsmelodi
jag blåst för dig
på denna solstrålarnas sugrörspanflöjt

dricka min sorg
som solen dricker löven
till deras höstluftsrena, klara färgskimmer

(12.9.06)

inte alltid har livet mening
då vill vi ibland läsa mening in
i saker och ting
men en mening måste inte ha
adjektiv, adverb, objekt och attribut
även ”livet är” är en fullständig mening
men en sådan mening kan inte läsas in i saker och ting
den kan bara läsas ut

först när ditt hjärtas tomhetstörst
drivit ditt barnasinnes konstnär
att slicka i sig all den färg
den målat på världen –

först när världspappret bara kvarstår
vitt och ordlöst inför dina ögon

först när du inte är tvungen att måla mer
utan kan vila i det vita och tomma

först då blir ditt målande ett val
och ej ett fängelse
och din själsfärgs hand på lövens färg
är inte mer så betvingande
den släpper det kvävande kramptaget
och ser att den är sin egen, skilt från löven
sin egen lilla verklighet

när världspappret får vara vitt
och inte redan överklottrat
då är det mycket lättare att måla

och då är jag plötsligt inte längre
ett 24-timmars målarproffs

utan en liten barnasinneskonstnär
med målandet som hobby bland andra

pigg och levande, fri att välja dagens färg
på ett rent och vitt världspapper
går jag till mitt målande var dag
och går trött och nöjd vid dagens slut

till vila i det vita och tomma

(25.9.06)

Sagornas nattvard

I djupets, skönhetens, och den heliga dårskapens namn.

I den natt då sagan blev förrådd
av västerlandets antiekosystem,
tog den ett bröd,
tackade Gud, och bröt det och sade:
Detta är min kropp, vildmarkens kropp,
för er utgiven,
och gör detta till min åminnelse
så länge ni ännu kan drömma om
det vilda och det spröda.

I den natt då romantiken blev förrådd
av västerlandets nöjeshysteri,
tog den en kalk,
tackade Gud, lyfte den och sade:
Detta är mitt blod, vildmarkens blod,
för er utgjutet,
och gör detta till min åminnelse
så länge ni drömmer om sagornas och
lägereldarnas tid.

I djupets, skönhetens och den heliga dårskapens namn.
Amen.

(1.10.06)

Det tomma klostret

Stress. Normaltillvaro.
Alla.
Gemenskap. Stress.
Munk.
Lätt. Asien.
Kloster.
Ensam?

Vaknar.
Munk.
Stockholm.
En. Dag.
Naturen. Kloster. Människan. Kloster.
Tid.
Världen. Ryms.
Hjärtat.

Men.
Var? Alla?!!
Munk. Social.

Människan. Som. Kloster.
Var!! Alla!!
Borta.
Inte. Tid.
Kloster. Tomt.

Lättare. Asien!
Riktigt. Kloster.

Munk. Människorna.
Nära.
Människorna. Inte. Munken.
Borta! Ute.

Ångest!!
Ensam.
Tomhet.

Som att vakna ur en människodröm
och vakna in i människorna
och – alla borta!

Gråt.

Stockholmsmänniskan: Det tomma klostret.

(4.10.06)

Sagoträdet

Det dväljer ett träd
mitt i de djupa skogarnas famn.
I trädets mitt står världens skogar,
sträcker sakta ett nytt löv
ut genom trädets grenar;
en saga knoppas, en saga slår ut i blom.

Det dväljer ett annat träd
mitt i de djupa famnarnas skog
I trädets mitt står världens öknar
sträcker sakta ett nytt ris
ut genom trädets grenar;
en verklighet knoppas, ett lidande slår ut i blom.

Vindarna viskar alltid:
Alla träd får lövbeplockas,
men den dag du beplockar verklighetsträdet
dör din värld.

En dag står inte människans nyfikenhet
ut längre.
Hon plockar ett löv från verklighetsträdet.
Då jagar vindarna henne ut
från de djupa skogarnas famn.
Ut i öknen, kylans och nattens skogar.
Och människans värld dör.

Vindarna stänger vägen till famnarnas skog.
Och utanför i kylan står människan.
I sitt anletes svett samlar hon sin ved,

i sitt anletes svett söker hon trädets varma famn.
I sitt anletes svett lyssnar hon till trädets ord
anar dem genom kylans och dödens skogar.
Aldrig mer kan hon återvända.

(14.10.06)

det finns en daggdroppe kvar på lövet
den faller
tungt ner på skymningens trolska fiol
glider mjukt ut över strängen
och den spelar färger och sagor ut över himlen

det dagas
det barnas på rosa kvällshimmel

ett barn lever bara om natten
när verkligheten är tyst som en sovande svan
och borrar sin skarpa näbb in under sin milda vinges skydd

en daggdroppe lever av natten

det spröda i människan lever

av några få ögonblick
då tårar skymmer blicken

(28.10.06)

Gräset böjer sig upp kring trädet.

Vinden böjer sig upp kring berget.

Rymden böjer sig upp kring barnet.

(29.10.06)

En moders bekännelse

Jag byggde ett Fort
för att värna mig mot intigheten.
Men jag kunde inte värna mig mot mitt barn.
Och Fortet brast av Saktet.
(30.10.06)

Vart sjunde hårstrå på människans huvud
har en toaspindels spädbarn
gråtit ikapp de andra

Var tredje blick från människans öga
har en fladdermusunge under taket
förblindat ikapp de andra

Vart fyrtionde barn i släkten
har en på stranden döende svan-änka
asocialiserat ikapp de andra

Var tolvte kardinal i påvens hov
har en huggorm i blåbärsskogen
lidit ikapp de andra

Men var enda gång du gör bort dig inför folk
har ett tomt fjärilpuppeskals sprödhet
gråtit dig ikapp dem

(30.10.06)

över floden mig

det sjunker ner
sjunker ut en bro
blåser ut en bro över floden mig.
det leker ner
leker ut en bro
andas ut en bro över floden mig

tallar ner
tallar ut en bro
skogar ut en bro över floden mig
ormar ner
ormar ut en bro
djurar ut en bro över floden mig

gråter ner
gråter ut en bro
blyges ut en bro över floden mig
stammar ner
stammar ut en bro

vågar ut en bro över floden mig

den evigt ensamme floden mig.

(30.10.06)

Pastisch på postmodern dikt

(ord staplade på varann med hjälp av andra
texter utan någon som helst tanke bakom)

krullig terräng ristas in i teglet
stengolvet undantag, sprider molnen
                    mot järnet
underjordens sköldpadda
   ljus
         mot taggtråd runt jorden

rada krus treva runt tidevarv
                                                larver följer tråden

Rom, Athen
ljus mot farstubron

spika   trädplattor

ristas i jorden

modiga kärl
flyktiga mönster

(31.10.06)

Löken

åååååh!
löka ur höstluft all dess skimrande fradga
gula ur lövet dess druckna rost
stjälka ur solstråle dess klarvita stadga!

rota ur kylan all dess barnfriska snödom
skala ur marken dess tjäles frost
gråta ur vattnet dess ishinnas mödom!

hacka ur gräset all dess gyllene glömska
steka ur himlen dess skärpas kost
äta ur nysnön dess barndomsjuls drömska!

åååååh!
löka hela hösten in i min försomrade själ

(31.10.06)

Moroten

rymden rymdar en skalad morot in dess förlorade skal
likt svanen varje kväll svanar sitt huvud in under vingen

det finns en evighet mellan en skalad morot
och en moröttad, förstjärnad morot

människans öga har aldrig utvecklats
den förmoröttrades en kväll när en döende svan för sista gången
svanade sitt huvud in under vingen

då rymdade rymden en skalad morot in under skalvingen
och människans öga skälvde av förstjärning

(31.10.06)

den ligger alldeles intill vägen

diket kan inte motstå den
diket molnar ut sin gyttja

den förgyttjas
och den ligger alldeles intill vägen

gräset kan inte motstå den
gräset slår sig själv i ryggen som en fotboll sparkas

den förgräsas
och den ligger alldeles intill vägen

barnet kan inte motstå den
barnet dimmar ut sig som ett silverfat serveras

den förbarnas
och den ligger alldeles intill vägen

den sträcker ut sina förbrödrande, förnaknande loppor
som två friska och naturiserande mögelprickar

över oljudet mitt i det mänskligas host.

bara den vuxne kan motstå den
och går till jobbet som om inget var hänt

(31.10.06)

Postmodernistiska experiment

dina ögon ljuder spastiskt
spiralbubbla kring solen
resa ögonbubbla, tälta
fästa vid solen
kamma resans fjun med orden

vädra modersbrösten
stelnade kring fönsterkarmar
ropa tarmen
kastar låga flat mot väggen
lindansares stelhet

krypfaseoner grav dör i grav
rnunväderbitna inte ropa
njuta klösa fingrarna och njuta
kostbarlast i magen lager fryspotatis guldet
snärja rost mot resegods och klinga
flingor stjälks i lagerkransautister
graven gräver genom morellerströmmar mot en stenigrävmaskin

runkmorbid
andas genom havet
fallskärmsplagiat raspas mot sparsamhet
öga porla genom havet
spenar kastas ut som jordens förlängning
klamra ut i fingrarna benen på klippans rovjakt
smak sina genom havet

trubadurer kring rockens lingonränder
gjord av jord smord med mord
snöa lökar varje krydda
resefalsk förstoppning mutar underjordens ränder skydda
rapande gudar vinka kryddor
runt en randig stråle av kryddors fanfarer
stoppa larvarnas krig runt horisonten

förblekta sinande trådar som vittrar
är luften mot hudens glömska

raspande steg är ringarna på vattnet
ljudet i pannan är öde
fuktar en tanke som rävarna sjunger
mot månen en mygg är och svindel

blodförljuvad

kyss
förtjuvad
talar
örnar är
och marken klingar svart

steg i ränderna på vågkammens flykt
lyssnar mot steg i roten
lathetens krus är fyllda med undran
mot undran i botten på orkesterns möda

det kvälls i barn
en stoftlös sång
mot rimfrost jord

och lika jords manet
att se och gula svep
tänder gapar under barn

att nysta upp ett öga
flera unga händer ritat
spanat genom världens labyrintiska ansikte

förlorad genom nätet av alla mina böcker
ritar jag efter spindelns fotavtryck

förblommerad aska bränner jag till papper

resande låga kring polernas balja
tvättas som fradgande löv i solen
kort lugg
frätande hårsyra
blandas i skuggor från tveksamhetens gnistor

Katten och myran

Mama lagar mat
å pappa han e lat.
å på vårt golv sat.
En liten myra å katt

katten ot fisk
å myran var lite trist
För han fik inte eta.
å katen bara reta

Då sa myran nej.
Du kan inte slå mej.
för ja jömmer mej
uner matan då

(10.11.06)

tyst

står kvinnan
med barnet
i armen

tyst

kämpar spindeln
över
tomheten

med sig själv
som trådens
enda
fäste

(10.11.06)

Floderna

miljardtals år av
maktgener
i en flod av uråldrigt blod
strömmade till

den styvnade
reste sig
och visste åter vad den ville

tusentals år
av förfining
i en flod av böckernas blod
strömmade till

det styvnade där uppe
reste sig
och visste åter jämlikhet

miljardtals år av
undergivenhetsgener
i en flod av uråldrigt blod
strömmade till

den svällde
fuktades
och visste åter vad den ville

tusentals år
av förfining
i en flod av böckernas blod
strömmade åter till

det svällde där uppe
fuktades
och visste åter jämlikhet

fröet, ej mullen
var på maktens resa mot

där uppe färdas ännu bägge

(10.11.06)

meningens silketråd
ur mun

stor sak komma
morgon, kväll
tråd itu

inget annat
äta med

laga nya
morgon, kväll

silketrådar finns inte
mage laga sånt
för att leva

meningens nät
människor, kärlek,

töjer tungt
över
tomhets avgrund

mun är dess
enda
fäste

(10.11.06)

han gick så bokiskt på gatan
hans steg var sidor som lästes och vändes
det var något pappriskt stelt

han hälsade så ordiskt på mig
hans gest var mening i syntax och rader
det var något präntat stelt

men när vi skulle äta, då sa jag ”stopp!”
för han åt så lexikaliskt
hans tuggor var lärdom satt i system
det var så alfabetiskt stelt

(10.11.06)

människan är
sammandragningen
av utströdda
meningsspillror
efter begynnelsens krossade enhet

maskrosens blomma är
sammandragningen
av solens utströdda
ljusspillror

skillnaden är att solen ännu finns kvar

(10.11.06)

gräs rinner ut ur örat
och in igen som trumhinna
luften flyger
vingklippta fåglar
hem

luft blöda kalla kårar ner i jord
luft rispa fåglars näbb i kalla kårar ner
blöda gräset ner och bark och mossa
jordens låda

hand gripa kalla kårar tvärs genom musik
ta kalla kårar trycka genom huden
skogsmusik förtär en låda
häves upp mot luft
hand gripa kalla kårar
jag vill låda skogars tårar
jord blöder alltid kalla kårar
upp i luft

(10.11.06)

nu blöder luften kalla kårar ner i jorden
och alla fågelnäbbar i de kalla kårar rispar
sina minnen
och gräset blöder ner och bark och mossa
blöder ner i jordens låda

min hand, grip de kalla kårar tvärs genom musiken!
ta de kalla kårar, tryck dem genom huden!
skogsmusik förtär min låda
häver den upp i luften
jag vill gripa kalla kårar
jag vill låda skogars tårar!

jord blöder alltid kalla kårar
tillbaka upp i luft

(10.11.06)